

מהודות 'קדן טללי ברכה'

שנה ט' (תשפ"ה)

אוצר פניני גאוני הדורות והחסידות

♦ ת"א ♦

מאמרים נבחרים משכיות חמדה, שווים לכל נפש
מכוונים ומדוממים ככתבם וכלשונם מתוך הספרים הקדושים

זהר הקדוש המבואר

הכתר והכבוד

בהוצאת ישיבת "אביד יעקב"
מוסדות "אור מאיר ושמחה" נהריה
ע"ש כ"ק אדמו"ר רבי מאיר אביחצירא זיע"א

יד | כח התורה
להפך קללה לברכה
מילתא חדת'א - מילתא דפליאה

יב | ואתן הודאות ושיר אומרה
ניצוץ אורה חסידי לפרשת השבוע
ספיר ויהלום

יג | ספרי חסידות מביאים
גישמאק ומתיקות
אוצר פניני החסידות

העלונים: אביד יעקב • מילתא חדתא • ספיר ויהלום • ובחרת בחיים • מכתלי בית הדין • מגדנות

אמרי אמת | בכתבי פנימיות ובכתבי החסידים זוכים להשראת השכינה . . . . . ה
אמרי נעם | בענייני עולם הזה לא ידאג כלל . . . . . ה
אמרי אמת | אין פשרות בענייני יהדות . . . . . ו
אמרי שמואל | קיום 'אחרי ה' אלקיכם תלכו' על ידי 'שויתי ה' לנגדי תמיד' ו
לב שמחה | 'ראה אנכי' - לראות את השם יתברך . . . . . ו
מחשבת נחום | עצם השמיעה לבד היא ברכה . . . . . ו
דברי שלום | על ידי שמירת הפה והקנה רבה קדם התפלה זוכים להראיש בה
נעימות וקדשה . . . . . ו
מהר"ם שיק | ברכה המסייעת לעבודת ה' . . . . . ו
ילקוט הגרשני | הפרשת מעשר לשם שמים ולא בשביל להתעשר . . . . . ו
זכרון משה | המנעות מאכילת דם מחמת צווי ה' . . . . . ז
שערי שמחה | שחר על פרישה מאכילת דם כפופורש אף מאסורים שנפשו
מחמתן . . . . . ז
ויאמר שמואל | ישראל קדמו למלאכים בקבלת התורה בגלל היותם בני
אבני אלהו | זכו ישראל לקבל את התורה מחמת שאכלו המלאכים בשר
בחלב . . . . . ז
מנחת יצחק | נתינת צדקה יותר מקדי חיובו מתרת לשם קבלת פרס . . . . . ז
מראה הגדול | הצדקה המעלה ביותר היא נתינה לגבאי הצדקה . . . . . ח
דברי שלום ואמת | הנותן מתוך עני יזכה לתת מתוך עשר . . . . . ח
כתב סופר | אכילת בשר לשם חזוק הגוף . . . . . ח
אבקת רוכל | קדשת גופו של האדם על ידי מעוט תאוותיו . . . . . ח
אהבת חיים | לעשות מרשות מצוה . . . . . ח
דבש וחלב | זמן הראוי לאכילה . . . . . ט
קרן לדוד | אל יהיה להוט אחר אכילת בשר . . . . . ט
ערוגת הבשם | אכילת בשר ללא רגזנות . . . . . ט
מעשי צדיקים . . . . . ט
ספיר ויהלום | הארה חסידית מן הפרשה . . . . . יב

חדושי הרי"ם | הפרשיות שקדם ראש השנה מסיעות לאדם ביראת ה' . . . א
פתוחי חותם | סמיכות פרשיות עקב - ראה, רמז שלא יתעסק בהנאות העולם
התמרי החולף . . . . . א
פתגמי אורייתא | נחיצות הלמוד בספרי מוסר וחסידות בחדש אלול . . . א
לקוטי שיחות | עבודת חדש אלול - התמסרות להקדוש ברוך הוא . . . א
אור לשמים | על האדם לעשות לעצמו נתיבות ושילין להדבק בהשם יתברך
גם בעת עסקו בענייני העולם הזה . . . . . ב
תפארת שלמה | אין די להכין עצמו ביראה ואהבה קודם הלמוד והתפלה אלא
גם בלכתו לעסקיו הגשמיים ישאר ביראה והכנעה . . . . . ב
היכל הברכה | מעשה נשגב בהרב הקדוש רבי משה מסאמבור זיע"א . . . ב
לקוטי מזהר"ן | ההשפעה הבאה למעלה מצטיירת כפי הכנת האדם . . . ב
מבשר טוב | החסד הגדול ביותר להאזין צערו של חברו שבזה מחנה נפשו ב
אגרא דכלה | לא תעשון 'כו' לה' אלקיכם - אל תעבדו את ה' דוקא במעשה
מסים . . . . . ג
פתוחי חותם | יראה תמיד את ה' כנגדו ובה יתבייש לחטא ויגביר חילות
הקדשה . . . . . ג
לחזות בנעם | יש ללמוד מסימני הדגים חזוק גדול שכל התעוררות פועלת
ומניחה רשימה בנפש האדם . . . . . ד
אור החיים | רמז למלך המשיח המתאנה לבוא וסובל מחמת עוונותינו . . ד
קדשת לוי | בגלות אין אנו יכולים להתחיל התפלה בהתלהבות גדולה ולעמיד
לבוא נזכה שתכף תחלת התפלה תהיה באש והתלהבות . . . . . ה
שפע חיים | האדם אינו יודע מה טוב עבורו, לכן מבקשים 'שימלא ה' משאלותינו'
רק אם הם 'לטובה' . . . . . ה
מדרש משה | מרב אהבת הבורא לא יהיה פנאי לדברים גרועים . . . . . ה
נעם אלימלך | יקדש עצמו בעת האכילה כאלו אוכל תרומה וקדשים . . . ה
דברי אמת | אם מתנגרת עליו ההנאה ימשך ידו עד שתשבר תאוותו . . . ה
מי השילוח | על האדם לראות גם בעת שטוב לו שהכל מהשם יתברך . . . ה
מאורי אור | צריכים סינתא דשמא לעצם העשייה . . . . . ה

בס"ד

קו 'מחברים'

שע"י ממלכת התורה עוז והדר

02-803-9999

לשאלות הלכתיות בבית ההוראה הקש 8

מחברים

הניוז היומי מבית עוז והדר - אור לישרים

מתחילים את היום!

להצטרפות: newsletter.mechubarim@gmail.com

ישירות למייל האישי

נושאים בפרשת ראה

סמיכות הפרשיות

חדושי הרי"ם

רבי יצחק מאיר מגור זיע"א

הפרשיות שקדם ראש השנה מסיעות לאדם ביראת ה'

יש לשבח השבתות והסדרות קדם ראש השנה, שהסדרות בעצמם פועלים לאדם ועוזרים אותו כל סדרה וסדרה לעמל שלה. דהיינו פרשת עקב פועל לשמע, ופרשת ראה פועל לראות, ופרשת שופטים פועל להרית ביראת ה', ועל דרך שנגאמר (ישעיה יא ג) 'לא למראה עיניו ישפוט' רק 'והריתו ביראת ה', וזהו הטהרה, וטהרה היא הריח, כמו שאיתא (סוטה מט) מיום שבטלה טהרתן של ישראל נטלה טעם וריח:

פתוחי חותם

רבי יעקב אביחצירא זיע"א

סמיכות פרשיות עקב - ראה, רמז שלא יתעסק בהנאות העולם החמרי החולף

יש לרמז מלת עקב הנאמרה בפרשה הסמוכה לה (לעיל ז יב) עם מלת ראה, וכך אומר, ראה עקב, כלומר, אל תתעסק בהבלי העולם הזה שהוא עולם עובר, תן עיניך בעולם הבא שאתה הולך לו שהוא עולם קבוע, שאין טפשות יותר מזה שמבקש הנאה שאינה מועלת לו לבסוף, שהרי מניחה והולך לו, ומה הנאה יש לו בזה.

לכן העקר הוא כי מה שמבקש האדם הוא הדבר שיהנה ממנו, אבל הדבר שאינו נהנה ממנו מה תועלת יש באסיפתו. לזה אמר ראה עקב, דהיינו, ראה האחרית שהיא עקב שהוא עולם הבא, לזה צריך אתה לקבץ הנאה ולראות מה יהיה בסוף:

רמז נוסף על חמר פגם העונות

עוד יש לרמז על פי מה שכתב רבנו הארי"ל ז"ל (עץ חיים שער לד פ"א) דעל ידי עונות יורדים רגלי שכינה אל הקלפות, וכמו שנגאמר (משלי ה ה) 'רגליה ירדות מות'.

וכשהפגם מגיע לעקבות השכינה, גם עיניה מגיע להם הפגם, דכמקרה הרגלים יקרה לעינים. ועל דבר זה תסתמר שערות האדם, אשר על ידי מעשיו הרעים עושה פגם גדול בזה בשכינת עצנו.

ואפשר דלזה פון דוד המלך עליו השלום באמרו (תהלים טו ח) 'שויתי ה' לנגדי תמיד כי מימיני כל אמוט', כלומר, הייתי נזהר בכל עת מלחטא משום דאני יודע הפגם שמגיע לשכינה בזה ועל זה אני שומר עצמי מלחטא, וזהו 'שויתי ה' שהיא השכינה לנגדי תמיד', שלא לפגם בה, ולפיכך 'כי מימיני כל אמוט'.

וזהו שאמר עקב ראה, דהיינו, השכינה שהיא אנכי, שמר עצמך שלא תגרם על ידי חטאך שתוריד רגליה אל הקלפות, כי לא די שברגליה בלבד אתה פוגם, דע לך שגם בעיניה אתה פוגם.

וזהו עקב ראה אנכי, דהיינו, עקבים והראיה של אנכי שהיא השכינה, דע לך שאם אתה חוטא אתה פוגם בהם, לכן השמר לך ושמר נפשך מאד בכל מידי דאזקרה:

העבודה בחדש אלול

פתגמי אוריתא

רבי מרדכי ישכר בער מפייטסבורג זיע"א

נחיצות הלמוד בספרי מוסר וחסידות בחדש אלול

ראה אנכי נתן לפניכם היום (יא כו). 'ראה' לשון הנה, הקדוש ברוך הוא נתן לנו באופן תמידי הכח לשוב בתשובה שלמה, אמנם מה שמטל עלינו לעשות זה להתמקמה ולהשקיע את עצמנו באלול עם עכוב כדבעי ובתשומת לב ראוי, לא כמצות אנשים מלמדה באופן שטחי, ולבקש על זה מאת השם יתברך, ולעשות השתדלות.

יראת שמים אינה באה מעצמה

דבר זה ברור שלא יתכן שהיראת שמים תבוא מעצמה אם מחזיקים עינים פתוחות כשהולכים ברחוב, יראת שמים אינה שוכנת בלב אדם אם לא פותחים חס ושלום ספר קדש, אם לא לומדים תורה - ובעקר אם לא לומדים ספרי מוסר ויראה [חסידות] בכל יום - לא יתכן שיהיה לאדם יראת שמים.

ספרי מוסר משברים כח היצר

ודיקא בעינן גם ספרי מוסר וגם ספרי חסידות, שהספרי מוסר משברים כח היצר, כמו שבכוד קדשת מרן אבי אדוני ז"ל השיב לי בצעירותי כששאלתיו איזה ספר מוסר ללמד, 'תלמד שערי תשובה

לרבנו יונה וייל סי שנייט אריין נפי זה חותף - מדבר דברים פדרבנות ללא פשרות], וספרי מוסר כאלו מסגלים ביותר לעזיבת החטא.

ספרי חסידות מביאים גישמאק ומתיקות

אמנם בנוסף לספרי המוסר צריך ללמד ספרי חסידות ולהתבונן בהם, שבנוסף שמבטלים כח היצר הרע, הם גם מרוממים כח היצר טוב, ונותנים לו הכח להיות המוליך והמביא בלבבו של אדם, להיות הבעל הבית, הספרי חסידות מביאים את הגישמאק והמתיקות.

כשאדם לומד ספרי חסידות הוא רואה ומבין כיצד בכל פעלה טובה שעושה הוא גורם תקונים גדולים ונחת רוח גדול להקדוש ברוך הוא, ועל ידי זה יש לו הנאה גדולה מעזיבת החטא, וקיים המצות. ונמצא שמלבד מה שהרויח בגוף עזיבת החטא דהיינו שמנע עצמו מהפסד, נמצא עוד משתפר בשכר זה של 'עולמך תראה בחיך' (ברכות יז).

כבר בעולם הזה, זוכה לראות פרות גדולים מעבודתו, בחינת שכר מצוה בהאי עלמא, איזה טעם נפלא יש לו כשיודע מסכתא, איזה טעם טוב ונפלא הוא שאני יהודי ואני יכול לעסוק בתורתו של הקדוש ברוך הוא, איזה טעם טוב יש כשאני יכול לומר נשמת, ולהתפלל בכל יום כמו שיהודי צריך להתפלל להקדוש ברוך הוא, וכן על זה הדרך:

לקוטי שיחות

רבי מנחם מענדל מליובאוויטש זיע"א

עבודת חדש אלול - התמסרות להקדוש ברוך הוא

איתא בפרי עץ חיים שלהנה ויאמרו לאמר אשירה' (שמות טו א) ראשי תבות אלול. וצריך להבין: א, מהי השיכות דענין זה לחדש אלול? ב, מה פרוש תבת 'לאמר'? פרוש תבת 'לאמר' בכל מקום הוא - לומר לזולת, אבל, כיון שכל בני ישראל היו שם, איך מתאימה כאן תבת 'לאמר'?

אלא, 'לאמר' כאן פרושו לדורות, שבכל דור ודור יהיה אשירה להנה כי גאה גאה. כאשר יהודי אוחז באשירה להנה' - אזי 'גאה גאה', וכדברי הפאגום 'אתגאי על גינותי'.

כי הלמוד היה לו לרעה חס ושלום פנ"ל. אך כשהיה בית המקדש קיים, היה היראה בשלמות כל היום, כמו שנאמר (תהלים טו) 'יראת ה' טהורה עומדת לעד, רצה לומר כשהיא עומדת לעד אזי היא טהורה. ולזה נקראת ירושלים ירא שלם, שהיתה היראה בשלמות תמיד.

וזה שנאמר כאן למעו תלמד ליראה את ה' כל הימים, שיהיה חופף עליך יראת ה' אחר הלמוד כמו קדם הלמוד, כל תמוט לנצח:

היכל הברכה

רבי יצחק יהודה יחיאל מקומאנא זיע"א

מעשה נשגב בהרב הקדוש רבי משה מסאמבור זיע"א

ושאל דודי מורי ורבי הרב רבי משה [מסאמבור זיע"א] את אחיו דודי הקדוש מורי ורבי רבנו צבי מזידיטשוב, שבגלותו היה עוסק באיזה משא ומתן, והלך בכפר ועסק עם הגוים במשא ומתן, ואחר כך הלך להתפלל מנחה ונדלק בו רמ"ח אבריו בהארה גדולה עצומה, ותמה מהיכן השיג זה, וירא לנפשו דילמא זה טעות מקלפות נגה, עבודתו בטעות.

ושאל את אחיו רבו מה זה. והשיב: מה זה אפה מתמה אחי, כשאתה הולך בשדה ובכפר בין הגוים במחשבות קדושות, כל הניצוצין שיש בדומם צומח חי מדבר, הפל נדבקים בך ונתפררים אצלך לטוב, והם נדבקים בך וממשיכים לך אור וטעם חדש שלא טעמת מימך:

וצריך לדבר לפעמים עם בני אדם או לסחר סחורה ודומיהן - על בן צריך האדם לעשות לעצמו נתיבות ושבילין שגם בעניני עולם הזה יהיה בהם בדבקותו ותברך שמו.

באור הכתוב 'השמר לך פן תעזב את הלוי' על דרך הנ"ל

וזה פרוש הכתוב השמר לך פן תעזב את הלוי (יב ט), רומז לדבקות, ועל ידי מה יוכל לקדם זאת ולדבקה בו, ומפרש הפסוק והולך, כל ימיו על אדמתו, דהינו שתמשיך מבהירות עליון, על אדמתך לעניני העולם הזה, ותהיה מקשר תמיד בהבורא ברוך הוא. עד כאן דבריו:

תפארת שלמה

רבי שלמה מרדומסק זיע"א

אין די להכין עצמו ביראה ואהבה קודם הלמוד והתפלה אלא גם בלכתו לעסקיו הגשמיים ישאר ביראה והכנה

למען תלמד ליראה את ה' אלהיך כל הימים (יד כג). התורה מורה לנו דרך הישרה בתורה ועבודה שיהיה פיתד שלא תמוט, כי מדרך האדם כשעומד בבקר לכבו הוא כחרס הנשבר, ומשתוקק להכין עצמו אל התורה ותפלה, ולכבו בויער כאש להכה בעצם האהבה לפתח פיו, והוא שפל בךך בעצמו טרם גשתו על התורה והתפלה.

אולם אחר הלמוד כשפונה אל עסקיו לאכל ולשתות ולעסק בצרכיו, נשכח מלוח לכבו והוא מתגאה ורם לכבו על אשר כבר למד ומי כמהו מורה, נמצא

והינו, דאף שישינם גיונתא, שהם השרים שלמעלה, הנהגת הטבע על-פי סדר ההשתלשלות, מכל מקום, כשהיה מוסר את עצמו להקדוש ברוך הוא, מבטל הקדוש ברוך הוא עבורו את כל העולם יחד עם השרים, שפלים נמצאים תחתיו.

וזהו העבודה דאלול: ויאמרו לאמר אשירה לה' - להתמסר להקדוש ברוך הוא, שנהו ענין התשובה, והרוח תשוב אל האלקים (קהלת יב ז), אשר כפעל יוצא מזה באה גם התנועה ד'אשירה'.

והנועת ההתמסרות להקדוש ברוך הוא פועלת גם על יהודי נוסף - ויאמרו לאמר, ואמירה לדורות. ואזי כי גאה גאה, שנעשה בעל-הבית על העולם, עבד מלך - מלך (רש"י בראשית טו יח), עבד של הויה, ש'מלך גאות לבש' (תהלים צג א) (ח"ב עמ' 379-380):

דבקות הבורא בעסקי העולם הזה

אור לשמים

רבי מאיר מאפסא זיע"א

על האדם לעשות לעצמו נתיבות ושבילין להדבק בהשם ותברך גם בעת עסקו בעניני העולם הזה

אפרש מקדם פרושו של כבוד אדמו"ר מורנו הרב יעקב יצחק זצלה"ה מלובלין, פי צריך האדם להיות תמיד בדבקות הבורא ברוך הוא, אבל היאך יוכל לעשות כן, הלא הוא בעולם המעשה,

פרשת ראה

בעצמו מקבל שש ברכות, וזה המפיסו זוכה לאחת עשרה ברכות.

ומדוע הדבר כן, משום שזה חזק את נפש חברו. כי עקר החשיבות הוא לומר ליהודי מלה טובה, ולהיות מסגלים להאזין לו, הינו למצוקותיו, וסוריו ועגמות נפשו.

וכדכתיב את הברכה אשר תשמעו, להיות יכולים לשמע את הזולת, מעגמת נפשו, להתענג במצבו, ולהקשיב לקולו לידע מה יכול לעזור לו ולסייע בידו - בזה מחיה נפשו ממש.

ומהדברים הללו תדע: עד כמה חשוב לרומם ולעודד יהודי - עוד יותר מנתינת צדקה, שהרי בזה הוא מחזק לכבו ונפשו השבורים, יותר מאשר בצדקה

המקבלים, הוא בחינת צירי, שנצטיר האור לפי בחינת הפלי וכו'.

וזה שכתוב ראה אנכי נתן לפניכם דיקא, פי למעלה [הוא] בבחינת קמץ, שקמץ וסתים. אבל לפניכם למשה, נצטיר האור לפי בחינת הפלי (ח"א סימן לה):

את הברכה אשר תשמעו (יא כו)

מבשר טוב

רבי בן ציון מביאלא זיע"א

החסד הגדול ביותר להאזין צערו של חברו שבוה מחיה נפשו

דין נתינה מתוך סכר פנים יפות, שונה מסתם נתינת צדקה, והברכות שמקבלים על זה הם שונים, שהגותן

ראה אנכי נתן לפניכם (יא כו)

לקוטי מוהר"ן

רבי נחמן מברסלב זיע"א

ההשפעה הבאה למעלה מצטירת כפי הכנת האדם

זה הוא כלל גדול, פי מפי עליון לא תצא (איכה ג לח), כי אם אור פשוט. אך לפי בחינת פלי המקבל את האור כך נצטיר האור בתוכו, אם הפלי הוא בשלמות אזי הוא מקבל בבחינת מאורות מלא, ואם חס ושלום הפלי אינו בשלמות, אזי הוא מקבל בבחינת מארת חסר ואו, כמו שכתוב (משלי ג לג) 'מארת ה' בבית רשע'.

וזה הוא "צדיקים ילכו כס" וכו'. פי אור הפשוט הבא מלעיל, הוא בחינת קמץ וסתים, אך לפי בחינת הפלי

עצמו. ומה עדיף, בודאי נפש יהודי, החצוב מתחת פסא הכבוד - חשוב יותר מגופו. ואין כאן מקום להאריך בזה.

ואין לשער עד כמה עוזרים ומסייעים לאיש יהודי כאשר מאזינים ומקשיבים לצרותיו ודאגותיו, והוא נוכח לדעת שיש משתתפים בצערו, ואינו לבד 'בדד'. וכמה שיכול, אף בדבור בעלמא, להוציא צרותיו בפיו, ולתנות דאגותיו בפני חבריו, זה מקל עליו לפעמים יותר מעזרה ממשית. ובכן אין לזלזל בשמיעת אָזְן לחבריו.

עקר גדלות הבעש"ט זיע"א שהיה פונה מכל עניניו ועסקיו בעבודת השם יתברך בכדי להאזין לנדבאים ולהקל עליהם

ובילדותו שמעתי מפי זקני החסידים, שאמרו שהגם שאין להעריך גדלות מאור עינינו הפעל שם טוב הקדוש משיח ה', בדרגותיו הגבוהות והנשגבות, ובהשגותיו הנוראים ומדרגותיו המפלאים, עד שאמרו צדיקים שאם היה בדור הנביאים היה נביא, ואלו היה בדור האבות היה כאחד מהם, פדוע.

בכל זאת עקר גדלותו היה, שהיה פונה מכל עניניו ועסקיו בעבודת השם יתברך - אף שכל רגע ורגע היה אצלו יקר מפי, בכדי להאזין לאלמנות שבורות ורצוצות, ושאר נדבאים, בשפכם שיח לבם הרצוץ מצרותיהם, ולהקל עליהם. מזה מתגלה לנו במעט ערכו הגדול והנורא של הפעל שם טוב הקדוש זי"ע, שהוא למעלה מהשגותינו ודו"ק.

הרמז בלשון הפסוק

וזוהי הבטחת הבורא את הברכה אשר תשמעו. שתשמעו ותקשיבו זה לזה, ותזכו להיות סבלנים ולשמע צרות ורחקות הזולת, שכן סתם בני אדם אינם אוהבים לשמע צרות ורעות חברו, ויותר נהנים לשמע מילתא דבדיחותא.

ואם תשמעו - מבטחת לכם הברכה בתורת סגולה בלי טעם, שתוכלו לשמע צרות ויסורים של יהודים - ועל ידי זה ואת הברכה, תזכו להרבה ברכות.

ואין ערך למי אשר מיטיב לחבריו בהאזנות והקשבת מצוקותיהם, וכמה מקל עליהם בכך, שיודעים שיש להם ידיד עם אָזְן קשבת לדאגותיהם (אחדות ישראל יב):

לא תעשון כן לה' אלקיכם (יב ד)

אגרא דכלה

רבי צבי אלימלך מדינוב זיע"א

לא תעשון כן לה' אלקיכם - אל תעבדו את ה' דוקא במעשה מסוים

שמעתי הפסוק ברמז מקבל מצדיקי הדור, דהנה יש בני אדם אשר חק קבוע להם כמה ילמדו וכמה יאמרו תהלים וכיוצא, ואכלו את חקם אשר נתן להם. ובדעתם שפכר נתנו להבורא המגיע לו, ויתר היום הולכים בטל ומבקשים שכר כפנחס.

והנה המשפיל אל דבר אין לה יום דומה לחברו, ועת לפזר ועת לכנס, לפעמים המעשה כזאת ביום זה הוא מצוה, כגון שעושה הדבר בהצנע עבור כבוד שמו, ולמחר אותו הדבר בעצמו הוא עברה, כגון שיגיע הדבר להתפארות וכיוצא, ואי אפשר לפרש הדבר כי המשפיל יבין מעצמו.

הרמז בלשון הפסוק

וזה באה אזהרת תורתנו לא תעשון כן לה' אלקיכם - רצה לומר פדמיון הנה ממש אותו ההנהגה, פי באפשר היום המנהג הנה טוב ולמתרתו הוא בהפך, והכן (וכן הובא בנעם מגדים תשא בשם החוזה מלובלין זיע"א, זה לשונו: על פי דברי הרב מורנו הרב ר' יעקב יצחק נ"י בפסוק 'לא תעשון כן לה' אלהיכם', דיש אדם שמתחזיק בעובדא אחת בקבע, כמו תענית בכל יום או טבילה בכל יום וכדומה, ובאם לא יעשה דבר זה לפעמים הוא בעיניו כמתעתע, פי בכך נשרש בלבו שעובדא זו מביאה לו היפאה והקדשה, ובאמת לא כן הדרך האמתית, שהרי זה כעובד לעובדא זו. ובאמת שאמרו ז"ל (תענית יא.) היושב בתענית נקרא קדוש, וכמו כן טבילה מביאה הארה, אף עם כל זה הפל מה, ופעמים נותן קדשה על ידי תענית ולפעמים דוקא אם אכל ושתה אז טוב לו, כמו בערב יום כפור. וזהו לא תעשון כן, רצה לומר דוקא 'כן', והכן היטב פי זה שרש גדול בעבודת ה':

בנים אתם לה' אלהיכם לא תתגדדו ולא תשימו קרחה בין עיניכם למת. פי עם קדוש אתה לה' אלהיך וכך בחר ה' להיות לו לעם סגולה מכל העמים אשר על פני

האדמה (יד א-ב)

פתוחי חותם

רבי יעקב אביחצירא זיע"א

ראה תמיד את ה' כנגדו וכוה יתביש לחטא ויגביר חילות הקדשה

אפשר לרמוז, דהנה עם בני ישראל בחרם ה' להיות לו לעם קדוש, ועל ידי תורה ומעשים טובים שיהיו עושים מגבירים ועושים חילים של קדשה להגדיל ולהאדיר

מחנה שכניה, שעל ידי עסק התורה שעוסק בה לשמה ועל ידי מצות ומעשים טובים שיעשה לשם שמים נבראים מלאכים טובים פדוע. וכן חס ושלום בהפך, כשעושים מעשים אשר לא יעשו נבראים מלאכים רעים ונעשים חילות הסטרא אחרא.

והגורם לזה או לזה הוא, אם תמיד האדם משים ה' נגד עיניו ויודע בברור שהוא משגיח בו בכל פרטיו ומתירא ממנו, בזה בודאי יבוש ויפלא ולא יסור מאחרי ה', וכמו שאמר דוד המלך עליו השלום (תהלים טו ח) 'שויתי ה' לנגדי תמיד פי מימיני כל אמוטי'. ואם מסיר מסוה הבושה מעל פניו ואינו חושב בהשגחתו יתברך שהוא משגיח בו, בזה נמסר ביד הסטרא אחרא ונשקע בכל מדות רעות.

והנה 'עין' עם הכולל גימטריא סמא"ל, לרמז דאם האדם שומר עיניו מראות ברע, הרי הוא משים ה' נגד עיניו וכוה לא יש לסמא"ל שליטה עליו, ואם עיניו פקח לראות ברע, הרי נתן שליטה לסמא"ל שהוא גימטריא 'עין', ונמסר בידו ועושה בו כרצונו:

הרמז בפסוקים

וזהו שאמר בנים אתם לה' אלהיכם, מזוהיר משה רבנו עליו השלום לישראל ואומר, דעו כי אתם בנים לה', וכמו שהבין נותן פח באב ועוזרו גם אתם כן, וכמו שאמר דוד המלך עליו השלום (שם סח לה) 'תנו עז לאלהים'. וכיון שפך הוא, השמרו מאד לנפשותיכם שלא תתעו מדרך השכל ותעשו בהפך ותתנו פח לסטרא אחרא, והחלילות (שהיי) [שהיה] לכם לעשות בסטרא דקדשה תעשו אותם בסטרא אחרא, וזהו לא תתגדדו, דהינו, לא תעשו גודים שהם חילות לסטרא אחרא. ולא תשימו קרחה בין עיניכם, כלומר, דמי [ש]גורם לזה הוא אם תסירו מסוה הבושה מבין עיניכם ולא תחשבו ה', דבזה אתם נותנים שליטה לסמא"ל.

ומה שאמר בלשון הנה ולא תשימו קרחה, משום דהמשים יראת ה' בין עיניו הרי הוא חושב כאלו מסוה פרוש על עיניו שלא יביט בשום דבר זולתי כבעל המסוה, ולזה חכמים זכרונם לברכה משתמשים בלשון הנה ואומרים, יהי רצון שיהיה מסוה הבושה על פנינו. ומי שאינו שומר עיניו, הרי עשה קריעה למסוה ונשאר קרוח ממנו.

וזהו לא תשימו קרחה, דהינו לא תעשו קריעה למה שבין עיניכם, שהוא מסוה הבושה. וכל זה למת, דהינו בשביל מת, שהוא סמא"ל הנקרא 'מת', כמו שכתוב

ואמרו 'באחד שעריך' – להעיר אליו שהוא מיחד שבסנהדרין שאין כמוהו מורה, כאמרו (ישעיה יא ד) 'ושפט בצדק וגו', ולא למראה עיניו! שפוט וגו', אלא ונהיחו ביראת ה'. ופרוש 'שעריך', על דרך אמרו (להלן כה ז) 'ועלתה יבמתו השערה'. ואמרו 'בארצך' – להעיר כי הורתו ולדתו בארץ ישראל הקדושה.

רמז למובא בזוהר שאם קהלה אחת תתעוררו בתשובה מיד יבוא המשיח

או ירצה על זה הדרך. 'אביון באחד שעריך' – על פי דבריהם ז"ל שאמרו בספר הזוהר (מדרש הנעלם נח), וזה לשונו: אי חדא קהלה או חדא פנישתא תתעורו בתשובתא מיד אתי בן דוד, עד כאן.

ומעתה 'אביון' הוא תאב בדבר זה שהוא 'אחד שעריך', שגה יספיק למלאות תאוותו ללא ברה. ואמרו 'בארצך', העיר מקום תאוותו, היא ארץ הקדושה 'אשר ה' אלהיך נותן לך', שהוא תאב מתי תפקד העיר היונה חמדת הלכות.

ויצו ה' לכל איש ישראל שלא יאמץ את לבבו וגו', אלא יתחזק בכל עו ומצומות למלאות חשק האחד המיוחד, כי באמצעות מעשה בני אדם, ובפרט במצות הצדקה, דכתוב (ישעיה נד יג) 'בצדקה תכונני'.

ונמר אמר 'מאחיד האביון' – פרוש מסבת אחיד האביון הודוע, שיעריך אדם בדעתו שהמעשה הוא לתכלית דבר זה של משיח ה' שמו חיים. וזה לשון הספר הקדוש בית אהרן (לכ"ב תמוז): לכל צדיק יש חלק במשיח לפי המדה שתתן. ובזה ניחא מאמר הגמרא (סנהדרין צח): חזקיה אומר חזקיה שמו, רבי ינאי אומר ינאי שמו, מנחם אומר מנחם שמו וכו', ולכאורה הוא תמוה, וכי בשביל שהיה שמו חזקיה יאמר שגם משיח יקרא שמו חזקיה, וכן ינאי או מנחם. אבל לפי מה שדברנו ניחא, כי זה ידוע כי שמו של אדם מורה על עצמותו של הדבר אשר בעבור זה הוא בא בעוה"ז לתקן, וזה ברור ליודעי חזן, כמאמר הכתוב וכל אשר יקרא לו האדם נפש חיה הוא שמו. ועתה האמוראים שזכרנו עם שמותם, ידעו מה שבאו לתקן, ותקנו בשלמות כל אחד חלקו כל חלקו שיש לו במשיח, אשר זה החלק שמו חזקיה וזה החלק שמו ינאי, וזה החלק שמו מנחם וכו'. לפיכך זה אומר חזקיה שמו וזה אומר ינאי שמו, וזה אומר מנחם שמו, ואלו ואלו דברי אלקים חיים. – לפיכך גם הצדיק השלם בעל אור החיים אמר ששמו חיים – הכל כמו שאמרנו. וצדיק אחד אמר שר"ת חיים – חזקיה וזו 'ינאי משיח, או מינחם):

בפנימיותו בודאי נשאר טהור, ויש עליו רשימה דקדושה (די טהרה בלייבט), ובלי ספק שכל התעוררות והתחזקות בעניני טהרה בחדש אלול, ממשיכים השפעה וברכה לשאר ימות השנה.

והוא יסוד גדול בדרכי העבודה. דכח הטהרה הוא תמידי ונשאר לתמיד, ומשפיע על האדם בכל עת גם אם נדמה לו לכאורה שלא נשאר מזה כלום. ולכן בהגיע חדש אלול, אל יאמר אדם בלבבו, מה לי להתחזק ולשפר דרכי ולשוב אל ה', הלא יודע אני שאחרי ימים הנוראים, אחזור שוב למצבי הקודם, אלא יקח לו התחזקות מהלכות הדגים כנ"ל.

דמכל התחזקות של דרכי טהרה נשאר אצל כל יהודי, רשם ונקדה פנימית המשפיעה לתמיד ולכל המצבים, אף שיש עתים שאינה נפרת מבחויץ. ומכח נקדה זו יש לבני ישראל כח להתחזק בעבודתם בכל הזמנים והמצבים, דעניני הטהרה והקדושה, אינם הולכים לאבוד לעולם ותמיד משאירים רשם נצחי באדם:

כי יהיה בך אביון מאחד אחיד באחד שעריך בארצך אשר ה' אלקיך נתן לך לא תאמץ את לבבך ולא תקפץ את ידך מאחיד האביון (טו ז)

אור החיים

רבי חיים בן עטר זיע"א

רמז למלך המשיח המתאווה לבוא וסובל מחמת עוונותינו

בדרך רמז להעיר הערה גדולה על אחד המיוחד שבאמה, שאליו אנו מקווים ומצפים מתי יבא, והוא מלך ישראל משיחנו, אשר הוא אביון, ויכבד נמשל לעני כאמרו (זכריה ט ט) 'עני ורכב על חמור'. ורמז הדבר אשר יסובבנו להיות אביון.

ואמר 'בך' – פרוש בסבתך, כי עוונותינו האריכו קצנו. גם רמז בחבת 'בך' כי הוא אביון בנו, שמתאווה מתי יבא לגאלנו, וצא ולמד ממה שאמרו רבותינו ז"ל במעשה רבי יהושע בן לוי ששקראוהו מלך המשיח שאלו על ישראל שבעולם, ואמר לו רבי יהושע בן לוי כי הם יושבים ומצפים ביאתו, וכששמע בן גצה החסיד בבכייה רבה מתשוקתו לבא לגאלם.

ולזה רמז באמרו 'מאחד אחיד', שהוא המיוחד שבאחיד, על דרך שפרשו רבותינו ז"ל (תרגום יונתן בראשית כו ז) באמרו 'כמעט שכב אחד העם' שרצונו לומר אחד המיוחד, שהוא מלך העם.

בזהר הקדוש (ח"ג רעה.) על פסוק 'על פי שנים עדים יומת המת' (להלן יז ח). משום ד'עין' גימטריא סמא"ל, וכשאתה מסיר מסנה הבושה נתת יד לסמא"ל לשלט עליך, וזהו למת, כלומר בשביל מת שהוא סמא"ל השולט עליך. משום שעם קדוש אתה לה' אלהיך, והקדושה עקרה תלויה בעיניך, שאם אתה חושב תמיד ה' בין עיניך בזה נכרת קדושתו בך, ואם לאו, לאו. לכן הזהר מאד ושמר נפשך מאד:

את זה תאכלו מכל אשר במים, כל אשר לו סנפיר ומשקשת תאכלו, וכל אשר אין לו סנפיר ומשקשת לא תאכלו טמא הוא לכם (יד ט-י)

לחזות בנעם

רבי אברהם מסטריקוב זיע"א

יש ללמד מסימני הדגים חזוק גדול שכל התעוררות פועלת ומניחה רשימה בנפש האדם

מפסוק זה הנקרא בחדש אלול, ראוי לקחת חזוק ולמוד בעבודת ה'. בדגמרא חלין (טו.) שנינו סימני הטהרה של הדגים הכשרים: בדגים כל שיש לו סנפיר ומשקשת. יש לו עכשו (סימנים) ועתיד להשירן בשעה שעולה מן המים כגון אקונס וכו' הרי זה מתר.

ויסוד הדין הוא מדרשת חז"ל מהפסוק בפרשת שמייני (ויקרא יא ט) 'את זה תאכלו מכל אשר במים כל אשר לו סנפיר ומשקשת במים'. דהינו, שאם בשוהותם במים היו לדגים סימני טהרה סנפיר ומשקשת, אז אף על פי שאחר כך לשצדום ועלו ליבשה נשרו מהם הסימנים ואין נראים עליהם עוד, מכל מקום הדג פשר לאכילה, וכן נפסק להלכה בשלחן ערוך יורה דעה (סימן פג ס"ג).

ולמדנו כאן יסוד בעבודת ה'. כי לכל איש יהודי יש לפעמים זמן טוב שמתעורר ומתחזק בקדושה ובטהרה ונכרים עליו סימני טהרה. אמנם לאחר זמן נחלשת ההתחזקות וכאים עליו נסיונות קשים, ונחלשת ההשפעה מההתעלות שהיתה לו מקדם. אבל אסור לו להתנאש בראתו שאין לו תועלת ממה שהתעלה והתחזק מקדם, אלא יקח חזיק מן הדגים.

דכל דג שהיו עליו סימני טהרה מלפני כן, אף על פי שאחר כך נשרו הסימנים והלכו, מכל מקום נשאר הדג בטהרתו, וכשר הוא לאכילה – בן האדם, אף על פי שאין מרגיש עתה שום סימן טהרה מן התעוררות הקודמת, מכל מקום

דברי אמת

רבי יעקב יצחק מלובלין זיע"א
 אם מתגברת עליו ההנאה ימשך ידו
 עד שתשבר תאוותו
 צריך לזהר להיות פונתו לשמים בכל, ואם
 רואה שמתגבר עליו הנאותו ולא לשמים,
 ימשך ידיו עד שישבר תאוותו, כי אם שגראה
 לו שראוי שיאכל לשמר את נפשו, ועוד פונת
 כפי שגראה לו, יחזור ויאכל (פרשת ראה):

בטחון

מי השילוח

רבי מרדכי יוסף מאיזביצא זיע"א
 על האדם לראות גם בעת שטוב לו
 שהכל מהשם יתברך
 טבע האדם לזעק ולצעק לה' בעת צרתו
 מה עשה לו, ובעת שישפיע לו כל
 טוב טח עינו מראות כי מה' הוא, ויאמר
 כחי ועצם ידי עשה לי את כל החיל הזה,
 על כן מראה השי"ת 'ראה אנכי כו" הנינו
 כי הכל הוא מהשי"ת:

מאורי אור

רבי דוד מסקניר זיע"א
 צריכים סיעתא דשמיא לעצם העשיה
 העולם אומרים על הפסוק 'ברכה ה' אלהיך
 בכל אשר תעשה' – אז מ'טוט,
 העלפט דער אויבערשטער [פאשר פועלים
 ועושים עוזר הקב"ה], והאמת הוא שרק אם
 יהיה 'ברכה ה' אלהיך' אז 'בכל אשר תעשה',
 שגם להעשיה צריכים סיעתא דשמיא:

בית החסידים

אמרי אמת

רבי אברהם מרדכי מגור זיע"א
 בבתי כנסיות ובבתי החסידים זוכים
 להשראת השכינה
 לשכנו תדרשו ובאת שמה. בשם אא"ז
 ז"ל, שיכולים גם היום לקיים זאת
 בבתי כנסיות ובבתי החסידים שהם מקדש
 מעט (תצ"א):

הסתפקות

אמרי נעם

רבי מאיר מדזיקוב זיע"א
 בעניני עולם הזה לא ידאג כלל,
 בעניני העולם הזה, לא נביט למרחוק,
 רק בפאשר הוא שם, ולא יעלה
 כלל במחשבתו מה שיקרה לו ביום המחרת,

לפעמים להיות קללה, ומה שגראה קללה
 יתכן שהוא ברכה, לכן צריך האדם לבטח
 בה' והוא יעשה הטוב בעיניו.

'אני לדודי' - אשא עיני אל הבורא, כי
 רק הוא יודע מה טוב עבורי

בשבת הקרובה מברכים ח"ש אלול,
 ודורשי רשומות אמרו אלול ראשי
 תיבות 'אני לדודי ודודי לי' (שיר השירים ו'
 ג), יש לרמז לפי דרכנו, שהאדם נושא
 עיניו 'לדודי' בכל הענינים, כי הוא בעצמו
 לא יודע מה לבקש, לכן הוא משליך יתבו
 על השם יתברך שיגמר בעדו לטובה.

'ודודי לי' – שהשם יתברך דורש רק
 את טובתו ואין לו שום נגיעה
 עצמית, פי הרי הכל צריכים לו ואין הוא
 צריך לכלום, אכן בזכות ששם בה' מבטחו,
 יהא 'ודודי לי' – שהשם יתברך ישגיח
 עליו בעינא פקיחא ויצילו מכל רע (דרשות
 חורש"י ראה תשמ"ב):

• לשונות של אור •

אהבה

מדרש משה

רבי משה מרדכי מפילוב זיע"א
 מרב אהבת הבורא לא יהיה פנאי לדברים
 גרועים
 ולפי זה יובנו אמרי קדוש אא"ז מאיר
 עיני הגולה זצלה"ה (האדמו"ר מקוצק)
 שאמר לאנשי סודו, שרצונו מהם שאם
 ח"ו יבא לפניהם נסיון דעברה יפרשו מזה
 לא רק מחמת שאסור לעשות לבר, רק
 גם פן מחמת שלא יהיה להם פנאי לבטל
 לדברים גרועים מאהבה ודבקות שיהיה
 להם לבוראם (תרע"ב הפטרה):

אכילה

נעם אלימלך

רבי אלימלך מליז'נסק זיע"א
 יקדש עצמו בעת האכילה כאלו אוכל
 תרומה וקדשים
 'ואכלת לפני ה' – רצה לומר שתתנהג
 באכילתך שיהיה הכל לפני השם,
 דהיינו בקדשה. ומפרש הכתוב 'מעשר דגנך'
 כו' – פרוש שצריך האדם לדמות לעצמו
 כאלו אוכל מעשר או בכורות קדשים, כמו
 שהיו הלוי והכהן אוכלין בפרישות גדול
 ובקדשה גדולה:

הפטרה

קדשת לוי

רבי לוי יצחק מברדיטשוב זיע"א
 בגלות אין אנו יכולים להתחיל התפלה
 בהתלהבות גדולה ולעתידי לבוא נזכה
 שתכף תחלת התפלה תהיה באש
 והתלהבות

וכל שצריך לאבני אקדח וכל גבולך לאבני
 חפץ (ישעיה נד יב). דהפלה הוא, דאדם
 צריך להתפלל בהתלהבות גדול, אף עכשו
 בעונותינו הרבים יש לנו מחין קטנים ואינן
 יכולים להתחיל תכף להתפלל בהתלהבות
 גדול, רק אחר כך באמצע הדבורים בא
 אדם לידי חיות.

מה שאין בן פשיבא משיח צדקנו במהרה
 בימינו אז יהיה כלם ידעו את ה',
 כמו שכתוב (ישעיה יא ט) 'ומלאה הארץ
 דעה את ה' פמים לים מכסים', ואז נתחיל
 תכף בהתלהבות ואש גדול. וזהו 'וכל
 שצריך כו', וכל גבולך לאבני חפץ':

שבת מברכים אלול

שפע חיים

רבי יקותיאל יהודה מצאנז זיע"א
 האדם אינו יודע מה טוב עבורו, לכן
 מבקשים 'שימלא ה' משאלותינו' רק
 אם הם 'לטובה'

מבקשים בברכת החדש 'שימלא ה'
 משאלות לבנו לטובה, אף
 שלכאורה הוא תור לשון, כי ברור
 שמשאלות לבו של אדם הנם לטובתו.

אלא שאדם בחסר ידיעתו לא יודע מה באמת
 טוב בשבילו, לפעמים הוא תאב
 ומבקש דבר מסים והוא לא יודע שזה עלול
 לגרום לו רעה גדולה, לעמת זאת מה שגראה
 לו לפעמים כצרה גדולה היא באמת טובה
 וישועה עבורו, לכן מבקשים 'שימלא ה' כל
 משאלות לבנו' רק אם הם אכן 'לטובה' וכו'.

אדם קרוץ מחמר לא יכול להבין איזה
 דבר לתועלתו ואיזה מקרה לרעתו.
 עליו לבטח בה' ולדעת שכל מה שה'
 עושה עמו הוא לטובה, לכן יקבל באהבה
 את כל הפא עליו, הן לטובה והן מה
 שגדמה לו רעה, כי בודאי שגם זו לטובה
 אלא שטחו עיניו מראות.

באור הפסוק 'ראה אנכי נתן לפניכם
 היום ברכה וקללה' לפי הנ"ל
 בזה נפרש הכתוב ראה אנכי נתן לפניכם
 היום ברכה וקללה, להורות לבני
 ישראל שרק אנכי – השם יתברך בעצמו,
 יודע ומכיר מהו ברכה ומהו קללה, אצל
 בני אדם מה שגדמה להם ברכה יכול

• עמוד התפלה •

כך עומד להתפלל, הוא מרגיש טעם ומתיקות באמירת התבות של התפלה הקדושה, וטועם נעימות קדושה בכל דבור ודבור שיוצא מפיו.

ובאמת תפלה כזאת עושה רשם בעולם העליון, והוא דבר מרגש להאדם הדק היטב, שמרגיש איך יוצאים התבות מפיו, על דרך מאמר חז"ל שאמר רבי חנינא בן דוסא 'אם שגורה תפילתי בפ"י כו' (ברכות לד.).

מה שאין בן, באם האדם אינו עושה חשבון הנפש עם עצמו חס ושלום, וחי בדרך הפקרות, ותכף כשקם ממשתו אינו שם לבו שצריך להקין עצמו לתפלה לפני נורא עלילה, והולך ושב בענינים שונים המבלבלים מחו ומחשבתו בעניני עולם הזה, אחת הנה ואחת הנה.

ואחר כך כשפא לבית התפלה אינו נכנס במורא על ראשו, ומיד הוא מוצא אנשים הגמתו שעומדים ומשיחים דברי רשות, או חס ושלום דבורים אסורים, או חס ושלום בשעת התפלה מה שאסור על פי הגמרא ושלחן ערוך.

ואחר כך כאשר איש הנה שקל בדעתו בכל הנ"ל, כאשר הוא מתחיל להתפלל וכבר מחו מלא שטותים והבלים, אי אפשר לו לכוון פונת התפלה.

והרי הכל מעידים ומגידים ערך וחשיבות התפלה של האיש הנה, אף על פי ששניהם התפללו תפלה אחת, מכל מקום רואים בחוש הפרש וחלוק פרוח מרח ממערב.

והרי על ידי זה רואים שיש אלקים בישראל, המופיע אור קדשת והתעוררות דבקות אלקיה, להרוצים להתקרב לפניו בתפלה בלב שלם, ומי שמכין עצמו להיות פסא להקדשה, יש אצלו השראת השכינה הקדושה (פרשת ראה):

יש לבאר 'ראה אנכי', כלפי מעלה, שרמוז ל'אנכי ה' אלקיך' שבעשרת הדברות כדאיתא, לראות הש"ת:

שמיעה

מחשבת נחום

רבי יוסף מקוידנוב זיע"א

עצם השמיעה לבד היא ברכה

את הברכה אשר תשמעו, שעצם השמיעה היא כבר ברכה, אף אם לא יוכל לקיים הכל, אבל על כל פנים מעט ישאר אצלו, וזה המעט גם נחשב כבר לברכה:

• עמוד התפלה •

דברי שלום

רבי אברהם שלום מסטרופקוב זיע"א

על ידי שמירת הפה והכנה רבה קדם התפלה זוכים להרגיש בה נעימות וקדושה

שמעתי מכבוד קדשת אבי הקדוש מן משניאנא וצלה"ה, שהסביר שדרכי עבודה הישרה, הוא אינו בא בלא הכנה מקדם.

דהינו כמו שרואין בחוש דרך יראי ה' תפלה, שקדם התפלה יש להם זמן קבוע ללמד תורה הקדושה בטהרת המקנה שעורין פסדן, בהתלהבות והתקשורת המחשבה בבוא עולם תפלה.

ואפלו מי שאין לבו מוכן ללמד בעמקות ובפלפול, מכל מקום אמר תפלות ושרות ותשבחות ותהלים כל חד לפום דרגא דיליה, לאיש כזה שמתנהג כזה, ואחר

וכתיב 'אל תדאג דאגת מחר', רק צריך להסתפק עצמו כמה שיש לו פני חיו באותו היום (ר"ה ראה):

כאשר האדם קטן בעיני עצמו קל לו לשמח

והיית אף שמח. כי כל אפין ורקין מעוטין, ואי אפשר לאדם להיות בשמחה רק כאשר הוא בתכלית המעוט ואינו מבקש כלום, ואז לא יחסר לו שום דבר, ויוכל לאחו בשמחה:

עבודת ה'

אמרי אמת

רבי אברהם מרדכי מגור זיע"א

אין פשרות בעניני יהדות

בעניני יהדות אין פשרות, כשמקבלים שאם לא ישמעו יש קללה, את הברכה אשר תשמעו וגו' והקללה אם לא תשמעו, זה הוא קבלת על מלכות שמים שלמה (ת"ר):

שויתי

אמרי שמואל

רבי שמואל שמעלקא מניקלשבורג זיע"א

קיום 'אחרי ה' אלקיכם תלכו' על ידי שויתי ה' לנגדי תמיד'

אחרי ה' אלקיכם תלכו. הינו שילך מבית הכנסת עם השם ב"ה שיהיה תמיד במחשבתו, על דרך שויתי ה' לנגדי תמיד, אזי בכל הליכותיו ובכל פעימותיו ה' לפניו והוא מקיים 'אחר ה' אלקיכם תלכו':

לב שמחה

רבי שמחה בונם מגור זיע"א

'ראה אנכי' - לראות את השם יתברך

אוצרות גאוני הדורות

ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה (יא כו)

מהר"ם שיק

רבי משה שיק זצ"ל

ברכה המסייעת לעבודת ה'

הנה הפעל חובות הלכות (שער הכניעה פ"ה) כתב, שהקב"ה נותן עשירות לאדם הוא מחמת ג' דברים, האחד לטובה, והשני לנפיון, והשלישי לנקמה, ואם זה העשיר מוסיף בעבודת ה' מחמת עשרו אז הוא

בעבודת ה' אז הוא סימן קללה ח"ו.

לא תוכל לאכל בשעריך מעשר דגנך ותירשך ויצהרדך (יב יז)

ילקוט הגרשני

רבי גרשון שטיין זצ"ל

הפרשת מעשר לשם שמים ולא בשביל להתעשר

שמעתי הפונה, דבאמת אמרו חז"ל (תענית

שאכלו המלאכים בשר בחלב

וַיִּצְרִיף לְהִבִּין הַמִּשָּׁף הַפְּסוּקִים הָאֵלֶּה, וְגַם תְּבוּת אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה לְמֵאֵי אֶתִי. וְנִרְאָה בַסֵּד עַל פִּי דְאִיתָא בְּמִדְרַשׁ (שוחר טוב ח ב) דְּמִלְשָׁה רַבְּנֵי עוֹה הַשִּׁיב לְהַמְלָאכִים שְׁאָמְרוּ 'תַּנָּה הוּדָף עַל הַשְּׁמַיִם', שְׁאָכְלוּ בְּשָׂר בַּחֲלָב אֲצֵל אַבְרָהָם אֲבִינוּ עוֹה, וּבְזָה דִּינָן נִצָּח.

וְהִנֵּה אִיתָא בְּמִסְכַּת חֲלִין (קיד) דִּילְפִּינָן אַסוּר אֲכִילָה לְבִשָׂר בַּחֲלָב מִלֵּא תֹאכֵל כֹּל תוֹעֵבָה. וְלִפִּי זֶה אֶתִי שְׁפִיר, דְּמִקְדָּם קָאָמַר כִּי עִם קְדוּשָׁתָא אִתָּהּ וְכוּ' וְכֵן בְּחַר ה' מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה, הִינּוּ שְׁלִפִי שְׁאֲתָם קְדוּשִׁים בְּחַר בְּכֶם מִכָּל הָעַמִּים 'אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה' דִּיקָא.

אֲכָל לִפִּי זֶה יְקֻשָׁה אִם כֵּן שְׁהַקְבִּי חֲפִץ בְּקְדוּשִׁים, אִם כֵּן לְמָה לֹא נִתַּן הַתּוֹרָה עַל הַשְּׁמַיִם שְׁהֵם בְּדוּאֵי מְשֻׁרְתֵי קְדוּשִׁים מֵאֵד, וְעַל זֶה מִתְרַץ לֹא תֹאכְלוּ כֹל תוֹעֵבָה, דְּהִינּוּ שְׁמִזָּה הַפְּסוּק נִלְמַד אַסוּר אֲכִילָה לְבִשָׂר בַּחֲלָב, וְאִם כֵּן הֵם שְׁעָבְרוּ עַל זֶה וְאָכְלוּ אֲצֵל אַבְרָהָם אֲבִינוּ עוֹה דִּינָן נִצָּח.

נִתּוּן תַּתּוֹ לוֹ וְלֹא יִרַע לְבַבְךָ בְּתַתּוֹ לוֹ כִּי בְּגִלְלֵי הַדְּבָר הַזֶּה יִבְרָכְךָ ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל מַעֲשֶׂיךָ וּבְכָל מַשְׁלַח יָדְךָ (טו ע)

מִנְחַת יִצְחָק

רַבֵּי יִצְחָק הִפְתִּיחַ זצ"ל

נִתְּנָה צְדָקָה יוֹתֵר מִכְּדֵי חַיִּיבו מִתְּרַת לְשֵׁם קַבְּלַת פְּרָס

יִשׁ לְדַקְדַּק דְּלַמָּה כָּפַל דְּבָרָיו נִתּוּן תַּתּוֹ. וְעוֹד בְּאָמְרוֹ 'וְלֹא יִרַע', מֵהֵיכָא תִּיתֵי שְׁיַרְע. וְעוֹד מֵהוּ 'כִּי בְּגִלְלֵי וְגוֹ', הָא תַּנּוּן (אֲבוֹת פ"א) אֵל תְּהִיּוּ פְּעֻדָּיִם הַמְשֻׁמְשִׁים אֶת הַרֵב עַל מְנַת לְקַבֵּל פְּרָס.

וְנִרְאָה לְפָרֵשׁ בְּהַקְדָּמִים מֵה שְׁכַתְּבֵי מִתְּרַשׁ פְּרִימוֹ ז"ל לְתַרְץ מֵה שְׁהַקְשׁוּ הַתּוֹסְפוֹת בְּפְסוּחִים (ח) עַל מֵאֵי דְאָמְרִינָן הָאוֹמֵר סֵלַע זֹו לְצִדְקָה עַל מְנַת שְׁיַחֲיָה בְּנֵי הַרֵי זֶה צְדִיק גְּמוּרָה, מֵהָא דְתַנּוּן 'אֵל תְּהִיּוּ פְּעֻדָּיִם הַמְשֻׁמְשִׁים אֶת הַרֵב עַל מְנַת לְקַבֵּל פְּרָס.

וְהַרֵב הַנּוֹזֵף תְּרַץ, דָּאִם כְּבָר נִתַּן וְיִצָּא יְדֵי חוֹבְתוֹ, וְיִשׁוּב רְצָה לְתַן פְּעַם אַחֲרָת יִתֵּר עַל חַיִּיבוֹ, אֲזִי יוֹכֵל לְהַתְּנוּת וְלֹא שִׁיבָה בְּזָה עַל מְנַת לְקַבֵּל פְּרָס. מֵעַתָּה זֶהוּ פְּנִינַת הַפְּתוּב נִתּוּן תַּתּוֹ, רְצָה לֹאמַר אֲפִלוּ שְׁכַבְרָתָא נִתַּת לֹו וְיִצָּאָתָּה יְדֵי חוֹבְתָךָ תַּתַּן לֹו שׁוּב פְּעַם אַחֲרָת, וְלֹא יִרַע לְבַבְךָ בְּתַתּוֹ לֹו מִסְבַּת שְׁכַבְרָתָא נִתַּת לֹו, כִּי בְּגִלְלֵי הַדְּבָר הַזֶּה יִבְרָכְךָ ה' וְגוֹ', רְצָה לֹאמַר שְׁתַּרְוִיחַ בְּזָה שְׁתוּכַל לְהַתְּנוּת עַל מְנַת שְׁיַבְרָכְךָ ה'.

מוֹכַח שְׁמָה שְׁפוּרֵשׁ מְשָׁר דְּבָרִים אַסוּרִים שְׁנִפְשׁוּ שֶׁל אָדָם קֶצֶה בְּהֵם, הוּא רַק מִפְּנֵי שְׁבִטְבֵּעוּ מִמָּאָס בָּם, וְאִם הִיָּה גְּהִנָּה מֵהֵם הִיָּה עוֹבֵר גַּם עֲלֵיהֶם. אֲבָל אִם עוֹשֶׂה מֵה שְׁיִשָּׁר בְּעֵינֵי ה', וּמוֹנֵעַ וּבוֹדֵל אֶת עֲצָמוֹ גַּם מֵאֲסוּרִים שְׁנִפְשׁוּ שֶׁל אָדָם חוֹמְדָתָן, אֲזִי מִקְבֵּל שְׂכָר גַּם עַל אֵלוּ שְׁנִפְשׁוּ קֶצֶה בָּם, עַל כֵּן מְסִים כִּי גַם עַל שְׂלֵא יֹאכֵל אֶת הַדָּם יִקְבַּל שְׂכָר שְׁיִיטִיב לָךְ וְלִבְנֵיךָ, רַק כִּי תַעֲשֶׂה הַיִּשָּׁר בְּעֵינֵי ה' בְּשָׂר דְּבָרִים גַּם כֵּן, אֲבָל לֹא אִם רַק אֶת הַדָּם לֹא יֹאכֵל.

כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ לְשַׁמֵּר אֶת כָּל מִצְוֹתָיו אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצְוֶה הַיּוֹם לַעֲשׂוֹת הַיִּשָּׁר בְּעֵינֵי ה' אֱלֹהֶיךָ (יג, ט) בְּנִים אֲתָם לֵה' אֱלֹהֵיכֶם (יד א)

וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל

רַבֵּי שְׁמוּאֵל עֲלוֹשׁ זצ"ל

יִשְׂרָאֵל קְדָמוֹ לְמַלְאכִים בְּקַבְּלַת הַתּוֹרָה בְּגִלְלֵי הַיּוֹתֵם בְּנִים

נִרְאָה לְבָאָר אֶת סְמִיכוֹת הַפְּסוּקִים, בְּהַקְדָּמִים אֶת מֵה שְׁכַתְּבוּ הַמְּפָרְשִׁים (הַחֲדִיד"א בִּירַשׁ דְּרו' פ"ר בַּשְּׁלַח) בְּבִאּוּר הַטַּעַם שְׁנִתְּנָה הַתּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל וְלֹא לְמַלְאכִים, אִף שְׁכַתְּבָר בְּגִמ' בְּבֵא מְצִיעָא (קח) 'ש' בְּרַ מְצָרָא קוֹדֵם, כְּלוּמַר, 'שְׁבַעל קַרְקַע הַסְּמוּכָה לְקַרְקַע הַעוֹמְדָת לְמִכְרָה, נִתְּנָת לֹו זְכוּת קְדִימָה בְּקִנְיַת הַקַּרְקַע, וְאִם כֵּן, הַמְּלָאכִים קוֹדְמִים לְזְכוּת בַּתּוֹרָה, שְׁהִרִי הֵם סְמוּכִים לְשְׁמַיִם מִקּוּם הַתּוֹרָה. וּבְאֲרוֹ, שְׁהַטַּעַם שְׁנִתְּנָה תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל אִף עַל פִּי כֵן, מֵשׁוּם שְׁיִשְׂרָאֵל נִקְרָאִים בְּנִים, וְכַתֵּב הַרִי"ף בְּתוֹשׁוּבָה (הוֹבָאָה בְּשִׁיט"מ"ק ב"מ קח), וְעִי' שִׁד' חו"מ ס"י קַעַה ס"ק ל, וּפְתִישׁ שֵׁם ס"ק יג), שְׁאָב הַנּוֹתָן מִתְּנָה לְבָנוּ אִין בּוֹ דִּין 'בְּרַ מְצָרָא'.

וּמֵעַתָּה יוֹבֵן, אִמַר הַפְּסוּק "כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ לְשַׁמֵּר אֶת כָּל מִצְוֹתָיו אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצְוֶה הַיּוֹם", וְהַטַּעַם שְׁאֲתָם קַבְּלָתֶם אֶת הַתּוֹרָה וְהַצְטוּיָתֶם עַל הַמִּצְוֹת, הוּא בְּגִלְלֵי "בְּנִים אֲתָם לֵה' אֱלֹהֵיכֶם", וּבְמִתְּנָה לְבָן אִין דִּין 'בְּרַ מְצָרָא', וְלִכְּן לֹא הִקְדָּמוּ הַמְּלָאכִים בְּקַבְּלַת הַתּוֹרָה. (בְּאֲדִיכוֹת 'מִכּוּן חֲכָמֵי סַפְרֵי נִתְּיבוֹת)

כִּי עִם קְדוּשָׁתָא לֵה' אֱלֹהֶיךָ וְכֵן בְּחַר ה' לְהִיּוֹת לֹו לְעַם סִגְלָה מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה. לֹא תֹאכֵל כֹּל תוֹעֵבָה (יד ב-ג)

אֲבִי אֱלִיהוֹ

רַבֵּי אֱלִיהוֹ פְּרַנְקֵל זצ"ל

זְכוּ יִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה מִחֲמַת

עֲשֶׂר בְּשִׁבִיל שְׁתַּחֲעֶשֶׂר, אֲבָל מִכָּל מְקוּם טוֹב יוֹתֵר לְתַת מַעֲשֶׂר לְשֵׁם שְׁמַיִם וְלֹא בְּשִׁבִיל לְהַתְּעֶשֶׂר, כִּי אִם יִתֵּן בְּשִׁבִיל זֶה אֲזִי יֹאכֵל שְׂכָר הַמִּצְוָה בְּעוֹלָם הַזֶּה הַכֹּל וְנִפְסַד, וְלְעוֹלָם הַבָּא הַנִּצְחִי לֹא יִשָּׁאֵר לֹו מֵאוּמָה.

וְזֶה שְׁאָמַר לֹא תוֹכֵל לֹאכֵל בְּשַׁעְרֵיךָ מַעֲשֶׂר דְּנִגְדָה, כְּלוּמַר לֹא תַעֲשֶׂה זֹאת לֹאכֵל בְּשַׁעְרֵיךָ דְּהִינּוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה שְׂכָר מִצְוֹת מַעֲשֶׂר, כִּי אִם לְפָנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ תֹאכְלוּ, כְּלוּמַר תַּנִּיחַ לָךְ שְׂכָר הַמִּצְוָה לֹאכֵל מִמֶּנָּה בְּעוֹלָם הַבָּא לְפָנֵי ה'.

רַק חֲזַק לְבַלְתִּי אֲכַל הַדָּם וְגו' לֹא תֹאכְלוּ עַל הָאָרֶץ תִּשְׁפְּכֶנּוּ כַּמַּיִם (יב כג-כד)

זְכוּרֵן מִשָּׁה

רַבֵּי מִשָּׁה מֵאֵמָן זצ"ל

הַמְּנוּעוֹת מֵאֲכִילַת דָּם מִחֲמַת צוּי ה'

יִשׁ לְהִבִּין הָלֹא הַדָּם מִתְּרַ בְּהִנָּאָה, וְלִמָּה צְרִיךְ שְׁפִיכָה. וְלִמָּה מִדְּמָה הַתּוֹרָה שְׁפִיכַת הַדָּם לְמַיִם. וְנִרְאָה בְּמֵה שְׁאָמְרוּ חו"ל אֵל יֹאמַר אָדָם אִי אֲפִשִׁי בְּבִשָׂר חֲזִיר, אֲלֹא יֹאמַר אֲפִשִׁי, אֲבָל מֵה אֲעֲשֶׂה וְאֲבִי שְׁבִשְׁמַיִם גְּזוֹר עָלַי. כִּי אִם יֹאמַר אִי אֲפִשִׁי בְּבִשָׂר חֲזִיר, נִמְצָא כִּי אִין לֹו מִצְוָה בְּמִנְיַעְתּוֹ מֵאֲכִילַת חֲזִיר, כִּי אִינוּ עוֹשֶׂה זֹאת מִחֲמַת מִצְוֹת ה', רַק מִחֲמַת כִּי נִמְאָס אֲכִילָתוֹ אֲצֵלוֹ, עַל כֵּן יֹאמַר אֲפִשִׁי לֹאכֵל בְּשָׂר חֲזִיר, אִף מִחֲמַת צוּי ה' לֹא אוֹכֵל, וְיִשׁ לֹו מִצְוָה בְּמִנְיַעְתּוֹ עֲצָמוֹ מֵאֲכִילַת בְּשָׂר חֲזִיר.

וּכְמוֹ כֵּן אִמְרָה הַתּוֹרָה בְּאֲכִילַת הַדָּם, כִּי יִשׁ אֲנָשִׁים שְׁקֶצֶה נִפְשֵׁם בְּאֲכִילַת הַדָּם, לֹא יֹאמְרוּ שְׁאִינֵם אוֹכְלִים הַדָּם מִחֲמַת שְׁקֶצֶה נִפְשֵׁם בְּהַדָּם, אֲזִי לֹא יִהְיֶה לָהֶם מִצְוָה בְּמִנְיַעְתֶּם מֵאֲכִילַת הַדָּם, עַל כֵּן אִמְרָה תּוֹרָה לֹא תֹאכְלוּ עַל הָאָרֶץ תִּשְׁפְּכֶנּוּ, וְלֹא מִחֲמַת שְׁהוּא נִמְאָס אֲצֵלְךָ עַל כֵּן תִּשְׁפְּכֶנּוּ, רַק כַּמַּיִם, יִהְיֶה דוּמָה בְּעֵינֵיךָ כְּאֵלוֹ הוּא מַיִם זָכִים וְנִקְיִים הַטּוֹבִים לְשִׁתְּיָה, וְעַם כָּל זֶה אֲתָה שׁוֹפְכוֹ מִחֲמַת שְׁהַקְבִּי צְנוּה עָלְיוֹ שְׂלֵא לֹאכְלוּ.

לֹא תֹאכְלוּ לְמַעַן יִיטֵב לָךְ וּלְבְנֵיךָ אַחֲרֶיךָ כִּי תַעֲשֶׂה הַיִּשָּׁר בְּעֵינֵי ה' (יב כה)

שְׁעָרֵי שְׂמִחָה

רַבֵּי שְׁמִחָה בּוּנֵם סוֹפֵר זצ"ל

שְׂכָר עַל פְּרִישָׁה מֵאֲכִילַת דָּם כְּשִׁפוּרֵשׁ אִף מֵאֲסוּרִים שְׁנִפְשׁוּ מִחֲמַדָּתָן

כִּי בְּאֲמַת מֵי שְׁאִינוּ מִקְיָם כָּל שָׂר מִצְוֹת וְעוֹבֵר עַל מִצְוֹת שְׁאָדָם חוֹמְדָתָן, מִזָּה

אכילה לשם שמים

מראה הגדול

רבי רפאל אשכנזי זצ"ל

הצדקה המעלה ביותר היא נתינה לגבאי הצדקה

בפסוק זה רבו התמיהות והדקדוקים. א. מהו שאמר "נתון תתן לו" בלשון יחיד, והלא מצות צדקה היא לעניים רבים ולא רק לעני יחיד, וראוי היה לומר 'להם'. ב. מדוע יש לחשש שיהיה רע בעיני הנותן צדקה לעני, עד שהצדקה הפתובה להזוהר "ולא ירע לבך בתתך לו". ג. גם אם נמצא טעם שיהיה רע בעיני האדם על שנתן צדקה לעני, מדוע לא פרשה זאת התורה. ד. הרי פשוט שאזוהרת "ולא ירע לבך" חוזרת על הנתינה שקדמה לה, ואם כן די בזה, ומה הצורך בתוספת "בתתך לו". ה. דבר פשוט הוא שעל ידי נתינת צדקה יזכה לברכה ה', ומה הצורך לומר במפרש "כי בגלל הדבר הזה יברך ה' אלהיך בכל מעשך ובכל משלח ידך".

ונראה לבאר, בהקדים שהצדקה המעלה ביותר היא מה שמבאר בגמ' ב"ב (י), 'נותנה ואינו יודע למי נותנה, נוטלה ואינו יודע ממי נוטלה', והינו ע"י שנותן לגבאי הצדקה, והוא נותן לעניים.

אלא שלכאורה היה מקום לומר, שיש להעדיף לתת את הפסוק ישירות לעני, וזאת מחשש שיאבד הפסוק בטרם יספיק הגבאי למסור את הפסוק לעני, והנותן יפסיד את המצוה. אף אין הדבר נכון, כי אף שבשמים גלוי איזה פסוק אבד, הרי לבני אדם אין הדבר גלוי, ואינם יודעים איזה פסוק אבד, ומטעם זה ה' נותן שכר לכל אלו שנתנו את הצדקה לגבאי, אף לאותו אחד שהפסוק שנתן אבד (וכעין זה כתב רבי רפאל יוסף חזן בספרו 'מערכי לב', ח"א דרוש ג).

עוד יש להקדים את דברי הירושלמי (גיטין פ"ה ה"ט), 'שלא תאמר, איש פלוני (כהן) מגלה עריות ושופך דמים, והוא מברכנו? אומר הקב"ה, ומי מברכך, לא אני מברכך, שנאמר 'ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם' (במדבר ו, כו). ומדברי הירושלמי משמע, שלא רק באשר גלוי לשמים שהכהן הוא עובר עברה, שה' הוא זה שמברך, אלא תמיד ה' מברך, וזאת פיון שלבני אדם אין יודע אם הכהן שמברך אותם הוא צדיק או רשע. וכן היא דעת רבי עקיבא בגמ' חלין (טו), 'כהנים מברכים לישראל, והקב"ה מסכים על ידם, ומשמע שקוף הוא בכל הכהנים.

ומעתה יובנו דברי הפסוק, "נתון תתן" את הצדקה, ולא לעניים עצמם, וזו הצדקה המעלה ביותר. "ולא ירע לבך" מסבת "בתתך לו", כלומר, אין לך לחשש שבגלל שנתת לגבאי, ולא לעני עצמו, שהפסוק יאבד לפני שיגיע ליד העני, ובכך תפסיד את המצוה. והטעם לכך הוא, כי אין ה' משלם את השכר לפי מה שגלוי לפניו, שהפסוק שאתה נתת הוא שאבד, אלא לפי הנראה בעיני בני אדם, שאינם יודעים ממי אבד. וראיה לכך, "כי (שהרי) בגלל הדבר הזה יברכך ה' אלהיך" בברכת כהנים, והינו, כמו שבברכת כהנים ה' מברך אותך תמיד, לא רק באשר גלוי לה' שהכהן רשע, אלא גם באשר גלוי לו שהכהן צדיק, וזאת בגלל שכלפי בני אדם אין הדבר גלוי, אם כן גם כאן, אף שגלוי לה' שפספסך אבד, בכל זאת יתן את שכרך, שהרי בני אדם אינם יודעים שפספסך הוא שאבד. (באדיבות 'מכון חכמי ספרד' נתיבות)

דברי שלום ואמת

רבי שלום עמאר זצ"ל

הנותן מתוך עני יזכה לתת מתוך עשר

נראה לבאר, כי מה שכלל הפסוק ואמר "נתון תתן", ללמד, שאף עני המתפרנס מן הצדקה חייב לתן צדקה. [א.ה. עי' ב"מ (לא): שדרשה "נתון תתן", אין לי אלא מתנה מרבה, מתנה מועטת מנין, ת"ל "נתון תתן", מפל מקום. וכתב ה'תורה תמימה' (ע"ה), שנואה שזהו המקור לדברי מר זוטרא בגטין (י), 'אפלו עני המתפרנס מן הצדקה יעשה צדקה', כי מן הסתם העני נותן 'מתנה מועטת'].

וזהו שהמשיך ואמר "ולא ירע לבך בתתך לו", כנחת הפסוק לומר לעני שלא יהיה רע על כך שנתת מתנה מועטת ולא מרבה, "כי בגלל הדבר הזה שנתת מתוך הדחק, יברכך ה' אלהיך בכל מעשך ובכל משלח ידך", וכאשר תתעשר, תוכל לתת מתנה מרבה. (באדיבות 'מכון חכמי ספרד' נתיבות)

אכילה לשם שמים

נתב סופר

רבי אברהם שמואל בנימין סופר זצ"ל

אכילת בשר לשם חזוק הגוף

ואמרת אכלה בשר כי תאנה נפשך לאכל בשר בכל אות נפשך תאכל בשר (יב ט). ונראה לפרש, כי אף שהתיר ה'

לאכל בשר, הינו מה שצריך לאדם להוסיף לו כח ולהברות גופו, וכל אחד יאכל לפי מה שמכין בשכלו שיכריא את נפשו בו, אבל יש שאוכלים רק מפני שמתאוים תאנה לאכל, ואלו אוכלים גם כשמוזיק להם, כי לא יוכלו לעצר את עצמם מלמלאות תאוותם לשעה, ועל דרך זה אסור לאכל בשר.

וזה שאמר ואמרת אכלה בשר כי תאנה נפשך, דהינו נפש השכלית תאנה לאכל, כי השכל מחייב לאכל לחזוק הגוף, בכל אות נפשך תאכל בשר ולא באנת החמרית כמו בהמה שאוכלת.

אנקת רזבל

רבי הלל ליכטנשטיין זצ"ל

קדשת גופו של האדם על ידי מעוט תאוותיו

ואמרת אכלה בשר כי תאנה נפשך לאכל בשר בכל אות נפשך תאכל בשר.

כי ירחק ממך המקום אשר יבחר ה' אלהיך לשום שמו שם (יב כ-כא). למה שמפרש הנהר פסוק (שמות כה ח) 'ועשו לי מקדש', שעל ידי קיום תרי"ג נעשה כל בנין גופו מקדש לה', מזה מוכח שיש דמיון והשפעות לצדיק המקיים תרי"ג עם מקדש ה', מעתה אם על מקדש ה' ממש שהוא בירושלים אמרה תורה המקום אשר יבחר ה' בו, כן ראוי נמי לומר על בנין גופו של צדיק המקיים תרי"ג, וגם הוא הוא המקום אשר יבחר ה' בו, מאחר שהוא מרובה לקדשה. **וכזה** אפשר לפרש פונת המשך הפסוק כי ירחק ממך המקום אשר יבחר ה', והינו הגם שטורח ומשתדל לעשות רצון ה', ועם כל זה אינו זוכה להיותו בבחינת 'ושכנתי בתוכם', אזי הטעם הוא משום **בכל אות נפשך תאכל בשר**.

משום הכי תשתדל בכל כחך למעט תאנה זאת, משום שאי אפשר לבוא למדרגה זו בעליות הנפש כל כך שיהיה מקדש לה', אם לא על ידי הכנעת הגוף ולמעט תאוותיו, ואז דווקא יוכל לזכות להיותו נקרא בשם 'המקום אשר יבחר ה' בו'. (כלל ה פרט ב)

אהבת חיים

רבי חיים יהודה דייטש זצ"ל

לעשות מרשות מצוה

וזכחת מבקרך ומצאנך אשר נתן ה' לך כאשר צויתך ואכלת בשעריך בכל אות נפשך (יב כא). יש לרמז הא דמבאר בכל הספרים הקדושים להזהר באכילה

שיהיה במקום עבודה ובמחשבות קדושות כמו שמקום שאר מצות עשה, ולעשות מהרשות מצוה ולא רק לאכל למלאות תאוה, והיגיו דאמר וזכחת מבקרה ומצאנך וכו' כפאשר צויתיד, דהיגיו לחשבו כאלו היה מצוה, פלומר להזהר לעשות מרשות מצוה.

דבש וחלב

בשם רבי שמעון סופר זצ"ל זמן הראוי לאכילה

כי ירחיב ה' אלהיך את גבולך פאשר דבר לך ואמרת אכלה בשר כי תאוה נפשך לאכל בשר בכל אות נפשך תאכל בשר. וצריך עיון בפילות הלשון. ויש לומר על פי הירוע מחלקת הראשונים אי יותר צריך לאדם לאכל רק פשיהיה רעב מאד ויהיה מוכרח בדבר, אחרי דהוא מעשה בהמה. ויש אומרים להפך דאם ירעב נפשו אזי יהיה אכילתו בכל יצרו ותאוה, עד שלא יוכל לכוון לאכל בכונה לשם ה' על דרך 'בכל דרכיך דעה', והסכים לזה הרמב"ם ז"ל. וזה שאמר הפתוח כי ירחיב ה' אלקיך את גבולך אזי מיד ואמרת אכלה בשר, דאם תמתינן עד כי תאוה נפשך לאכל

בשר אזי בכל נפשך תאכל, וכאכילת הבהמה יהיה דומה אכילתך.

קח לדוד

רבי אליעזר דוד גרינוולד זצ"ל אל יהיה להוט אחר אכילת בשר

וזכחת מבקרה ומצאנך אשר נתן ה' לך פאשר צויתך ואכלת בשעריך בכל אות נפשך. אף פאשר יאכל את הצבי ואת האיל פן תאכלנו (יב כא-כב). פרוש רש"י ידוע, ויש לפרש על פי פשוטו, פי הפתוח מזוהר שלא להיות להוט אחר תאוות בשר לאכל ולמלאות תאוותו כי אם לצורך, כאלו היה צריך לחזר אחריה בהרים וגבעות והיה קשה להשיגה, פי אז בודאי לא יטריח ככה פי אם לצורך ולהכרח.

והיגיו דהזהירה התורה וזכחת מבקרה ומצאנך שהם ברשותך בלי שום טרח, אף לא תאכלנו למלאות תאוותך מאחר שהוא ברשותך וקל להשיג, רק פאשר יאכל את הצבי ואת האיל שצריך לדרך אחריהם בהרים וקשה להשיגם, פן תאכלנו.

ערוגת הבשם

רבי משה גרינוולד זצ"ל אכילת בשר ללא רגזנות

נראה לפרש בס"ד על פי מאמר רז"ל (גיטין ע.) לפחות שלישי מאכילתו, פדי שאם יכעס יעמד על מלואו. והנה קימא לן ביוזרה דעה (סי"ב ס"ח) דצבי ואיל אין להם מרה אצל הפכד, עין שם, וכפי המבאר בדברי רז"ל (ברכות סא.) דכבד כועס, ומרה זרקת בה טפה להניחה מריתחא, ומחאי טעמא טרפה בנקב המרה, וכשר אם המרה נבלעת בתוך הפכד. ומסתברא דחיות הנ"ל שאין להם מרה אצל הפכד מסתמא אין להם מדת רגזנות, מדלא המציא להם הבורא יתברך שמו מרה להניחם מריתחא.

והנה הכא פתיב בכל אות נפשך תאכל בשר, דהיגיו פל שבעו ואין צורך לפחות השלישי משבעו, על פן בא רחמנא להזהיר בצבי ופאיל פן תאכלנו, דהיגיו פאומן חיות שאין להם מדת רגזנות, דלא שייך שאם יכעס יעמד על מלואו.

מעשי צדיקים

ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה (יא נו) ספר הרה"ק רבי אברהם מקאליסק זיע"א, כי בשבוע שבו קוראים בתורה בפרשת ראה, הגיע בפעם הראשונה הרה"ק רבי זב בער ממעזריטש זיע"א להסתופף בצל רבו הרה"ק הבעל שם טוב זיע"א.

וכן בפרשה זו הגיע הרה"ק רבי מנחם מנדל מויטעבסק זיע"א לראשונה אל רבו המגיד ממעזריטש, ובפרשה זו הגיע רבי מנחם מנדל מויטעבסק לארץ הקודש. אחר הוסיף רבי אברהם מקאליסק שבפרשה זו יש לצפות לבשורות טובות, והפטיר "זו שבת גדולה". (מזקנים אתבונן)

לשכנו תדרשו ובאת שמה (יב ה)

איש יהודי היה בצפת עיר הקדש מיחידי סגלה, ושמו רבי אברהם הלוי זצ"ל, בכל חצות לילה היה קם וסובב ברחובות ונותן קולו בכי, והיה צועק צעקה גדולה בקול מר ויללה ולכל תלמיד חכם היה קורא בשמו, ולא זז ממנו עד שראוהו קם מן המטה, בשעה זו התמלא בית

צועק ובוכה, "ציון, ציון, אוי לי שראיתך בכך", והיה מתמרמר כל כך בכי והפה על פניו מחמת צער, עד שנתעלף ושכב ונרדם על פניו.

בחלומו באה פדמות אשה ונתנה ידיה על פניו, אחר נגבה דמעו עיניו ואמרה לו, התנחם בני אברהם, פי יש תקנה לאחריך ושבו בנים לגבולם, פי אשיב את שבותם ורחמתיים.

הקייץ רבי אברהם הלוי משנתו וחזר לצפת שמח וטוב לב, פשראה אותו האר"י, אמר לו, אני רואה בך שזכית לראות השכינה, מעתה בטוח אתה לחיות עוד עשרים ושתים שנים, וכן היה, הוא חי בדיוק עשרים ושתים שנים נוספות ואחר נאסף אל עמו. (אור ישר עמוד העבודה)

וזכחת מבקרה ומצאנך אשר נתן ה' לך פאשר צויתך ואכלת בשעריך בכל אות נפשך (יב כא) ברש"י, למדנו שיש צווי בדביחה היאך ישחט, והן הלכות שחיטה שנאמרו למשה מסיני.

נתון תתן לו ולא ירע לבבך בתתך לו פי בגלגל
הדבר הזה יבנה ה' אלוקיך בכל מעשך ובכל
משלח ידך (טו י)

בעיירה סמוכה לאלקסנדר גר עשיר מפלג
שהסתופף בצלו של הרה"ק הישמח
ישראל מאלכסנדר זיע"א, שכמדת עשרו
כן גדולה היתה מדת קמצנותו, מעולם
לא נתן פרוטה לעני ולא הכניס אורח
לביתו להאכילו לחם.

באותה עירה התגורר מלמד שהיה עני
ואביו ובקשי הוציא את פרנסתו
ממלאכת המלמדות, בביתו זכה לארבע
עשרה בנים ובנות, חלקם כבר הגיעו
לפרקם, אך לרש אין כל.

יום אחד החליט המלמד לבקש עזרה
מהעשיר אולי יצליח לשבר את לב
האבן ויתן לו סכום שישע לו להשיא
את ילדיו, הוא נגש לביתו והחל לדבר
על לבו מעמק נפשו, ותאר את מצבו
הקשה, בבקשה שהעשיר יתן לו מתנה
שיש בה כדי להשיא לפחות אחד מילדיו.

משראה כי העשיר אינו מתלהב להענות
לבקשתו, הוא הוסיף ואמר כי
איננו חפץ במתנה גמורה, אלא אף הלוואה
תסיע לו מאד, וכאשר ירחיב ה' את
גבולו ישיב את חובו בנפש חפצה.

כאשר שמע העשיר את דבריו התמלא
בכעס, הוא החל לצעק עליו
ולחרפו בקולי קולות על חצפתו ועזות
פניו על שמלאו לבו לבקש ממנו בקשה
פזאת, וגרשו מביתו בבלשת פנים.

העני עזב את הבית ברוח נכאה ונסע
הישר לאלקסנדר, בהגיעו לפני
הישמח ישראל נפתחו מעיני דמעותיו,
והוא בכה ללא הפוגות. הרבי שאל מדוע
הוא בוכה כל כך, והוא ספר לרבי את
כל אשר קרהו ואת מצבו הקשה ללא
נשא. שמע הרבי את דבריו והרגיעו, ואמר
שיכנס לבית המדרש שם ישב וילמד ויסיר
כל דאגה מלבו, פי ישועת ה' כהרף עין.

פעבר מספר שעות הגיע אותו עשיר
קמץ לבית הרבי בבהלה גדולה
והוא נרעש ונבהל, והגיש לרבי פיתקא
עם פדיון על אשתו שחלתה באפן פתאומי,
מצבה חמור מאד, וטובי הרופאים שהזעקו
למטתה אינם מוצאים לה מזור ותרופה.

פנה אליו הרבי ושאל, "האם תוכל לחזר
בפני על תפלתך שהתפללת הבקר",
והוא החל לחזר בפני הרבי את גסח
התפלה ממה טובו וכו', שאלו הרבי האם
התבוננת בדברי המשנה אלו דברים שאדם

לא תאמץ את לבבך ולא תקפץ את ידך מאחריך
האביון (טו ז)

אחד מעשירי קאמינקא שהיה מפרסם
בקמצנותו, התפאר בפני הרה"ק רבי
שמואל מסאמינקא זיע"א שהוא מסיים
כל יום לפני שחרית את כל ספר התהלים
ללא הפסקה.

השיב רבי שמואל, הפרוש האמתי של
תהלים ללא הפסקה, הוא שלא
יהא הפסק ופרוד בין הפה ללב, אם
אומרים תהלים בפה ואין לב טוב לעזר
לצרכי צדקה, מפסיקים בכך בין הלב
לפה כי תהלים ראשי תבות, 'לא תקפץ
ידך מאחריך האביון'. (טולטלת קאמינקא)

פי פתח תפתח את ידך לו והעבט תעביטנו די
מחסרו אשר יחסר לו (טו ח)

בכל יום לפני תפלת שחרית ממלא היה
הרה"ק הצמח צדיק זיע"א את כף
ידו במטבעות, אחר היה מקפל את ידו
כאגרוף ומכה על לבו באמרו 'סלח לנו'
וכו', ולאחר מכן מחלק את הסכום
שהסתכם בערך לח"י וייניש לצדקה.

בערב חג הסוכות היה הצמח צדיק מתהלך
אנה ואנה כשבידו חפן שלם של
שטרות כסף, וגם באותו יום היה דופק
בידו על לבו, ולאחר מכן מחלק את
השטרות לעניים.

גבאי מיוחד היה לצמח צדיק בשם מאיר
אלהו, והוא היה ממנה על הצדקות
הגלויות, לעניים הנסתרים מחלק היה
הרבי בעצמו, וכן כשנדרש לפעמים
להעמיד אדם על רגליו בסכומים עצומים,
היה הרבי עושה זאת בעצמו, ברם הנתינות
השבועיות והחדשיות של העניים הידועים,
היו מתבצעות על ידי מאיר אלהו.

כשהפצירו בצמח צדיק שיעשה פרוה
למעילו למען יחס לרבי בימות
החרף הקרים, הוא השיב, "מאיר אלהו
הוא הפרוה שלי, הוא מחמם אותי".

לפני הסתלקותו הורה הצמח צדיק לר'
מאיר אלהו שבחדש הראשון לאחר
פטירתו ימשיך לתת לכל מי שהיה רגיל
לתת בחייו, והשאיר עבור כך סכום כסף,
כשספרו את המעות לאחר הסתלקותו,
מצאו שהחשבון תאם בדיוק לסכום שנדרש
למשך חדש. (טרפי קודש - אמרי חיים)

הזמן הרה"ק החדושי הרי"ם זיע"א לעיר
שבה התגוררו שני שוחטים, צעיר וזקן, והוא
שלח אחר השוחט הזקן לבדק את ספינו
למען ישחט עבורו עוף, אך הספין לא הוטבה
בעיניו והוא לא רצה לאכל משחיתו.

אחר שלח החדושי הרי"ם אחר השוחט
הצעיר, והוא שכבר שמע כי הרבי
לא הסכים לאכל משחית השוחט הנותק
והמבגר, נשבר לבו בקרבו והגיע לאכסנית
הרבי בלב שבור מתוך הכנעה ושפלות,
כאשר הראה לרבי את הספין, הוא צוה
עליו לשחט עבורו.

אחר הדברים הגיע השוחט המבגר לאכסנית
הרבי ואמר, "אני רואה שעלי לעזב
את מקצוע השחיטה, שכן הרבי מאן
לאכל מהספין שלי, ואני חושש פן אכשל
ואכשיל אחרים באכילת טרפות חלילה".

ענה לו החדושי הרי"ם, חלילה, המשך
בעבודתך כשוחט, אחר שהראית לי
את ספינו מאנתי לאכל ממעשה ידך,
לפי שראיתי על הספין שלך גאון יתרה,
והיא לא הוטבה בעיני, מעתה תשמר מפל
התנשאות, ותמשיך לזכות את בני ישראל
באכילת בשר כשר ומהדר. (בישיבים חנמה)

השמר לך פן תנקט אחריהם אחרי השמדם מפניך
ופן תדרש לאלהיהם (יב ל)

הפרתי בחור שלמד בשיבת לייקווד והיה
נוסע אל הרה"ק רבי יעקב יוסף
מסקווירא זיע"א, ובמשך תקופה מסוימת
החלו בלבולים באמונה להטרידו וכל
מיני מחשבות אשר לא כדת עלו במחו.

משהתייעץ בצרתו עם ראש ישיבת לייקווד
רבי אהרן קוטלר זצ"ל, הוא
הורה לו שיכנס לטל עצה מרבי יעקב
יוסף מסקווירא, כשנכנס הבחור אל רבי
יעקב יוסף והתאונן על מחשבותיו
המוזרות, שאל הרבי האם יש לו איזה
קשר לכניסה של עבודה זרה.

אחר עיון וברור נודע שבכל עת שרצה
הבחור לכוון את שעונו לזמן המדקה,
היה מציץ בשעון שעל בנין הכניסה
הסמוכה, ועל פי אותו שעון היה מכונן
את שעונו. הרבי הורה לו לבטל זאת
ולא להציץ יותר אל הכניסה, ומאותו
יום נעלמו כל מחשבותיו הרעות ויותר
לא פקדוהו בלבולי אמונה.

כשחש הבחור לראש הישיבה רבי אהרן
על הדין ודברים אצל הרבי
והוראתו הברורה, התפעל מאד והפליא
את דבריו הקדושים. (רזא יקויא פר' חיי טרה)

שקדוש השם שיהיה כתוצאה מן הנס, יקרב את כל המשפחה לחיק היהדות". (משה איש האלוקים)

אתה ובנה ובתך ועבדך ואמתך והלוי אשר בשעריך והגר והיתום והאלמנה אשר בקרבך (טו יא)

בימי בראשית של ישיבת פוניבז', הדדקק ראש הישיבה **הרב יוסף שלמה פהנמן** זצ"ל לסכום כסף גדול בדחיפות עד למחרת היום, והיה עליו להתרוצץ כדי להשיג את ההלוואה הגדולה.

הרב מרגל היה בהתרוצצות מסוג זה, אבל ביום זה הוא לא יכל להקדיש לכך זמן, כי היה עליו להשתתף בכנס דחוף עם גדולי תורה בענין חשוב שלא סבל כל דחוי. הרב שח את מצוקתו לרב דיסקין ששמח לעזור, והבטיחו שישפיל בענין וישיג לו את ההלוואה הדרושה.

הלה הלך אל הגמח"ם ששנלח אליהם, קבל את הכסף, ונסע אל הישיבה כדי למסרו בידי הרב, כשמדי פעם הוא מביט בשעונו כי שעת הכנס התקרבה ובאה, והוא רצה להפקיד את הכסף בידי הרב עוד לפני הכנס החשוב.

נושם ונושף הגיע למשרד הישיבה כדי למסור את הכסף, בדיוק בזמן שהיה הכנס אמור להפתח, והוא חשש שכבר לא יפגש את הרב, מה רבה היתה הפתעתו כששמע שהרב נמצא בביתו והוא כלל לא הלך לכנס החשוב.

מיד פנה לבית הרב ומצאו עומד ומלטף ליד קטן בשם שמעון טורנר שבכה בכי תמרורים, הילד בכה, והרב בכה עמו כשהוא מזיל דמעות רותחות שהתערבו בדמעותיו של הילד הקטן.

התפלל הרב דיסקין ושאל את הרב פהנמן מה ארע, הן היה עליו להמציא כעת בכנס הדחוף, והרב ספר לו, "לפני כל נסיעה אני נכנס לבקר את ילדי בבתי אבות, כמו אב שנפרד מילדיו, וכשהגעתי ראיתי את הילד ממרר בככי, שאלתי את המדריך מה ארע, והוא השיב שלפני זמן קצר קבל הילד ידיעה שאחד מאחיו האהובים כבר אינו חי, הוא נהרג על ידי הנאצים בשואת אירופה.

הילד החל לבכות, ואני עומד כאן ובוכה עמו, ומשתדל להרגיעו, אמר נא לי, הכיצד יכלתי לנסע לכנס חשוב ודחוף ככל שיהיה, כשילד יהודי יתום מצטער ובוכה". (הרב מפוניבז')

ופרצה בזעקות שבר נוראות, אתן לכם כסף ככל שתבקשו, צעקה ביאוש אל הרופאים, אנא הצילו את הבן שלי.

רופא בכיר נגש אל האשה ואמר לה, "תביני, כסף כאן לא יעזור, בנך פצוע קשה ונמצא בסכנת חיים, אך לצערנו אין כל סכויים להצילו ונותרו לו רק שעות ספורות לחיות, יותר כבר אין מה לעשות.

לשמע המצב הנורא הגבירה האם הנסערת את צעקותיה, קולה הרעיד את כתלי בית החולים, ואנשים רבים התקבצו סביבה, משתתפים בצערה ומנסים להרגיעה ללא הצלחה.

בין הנאספים היה אחד שהעז לגשת אל האם המתפלשת ביגונה ואמר לה, בתל אביב ישנו צדיק אחד שקוראים לו הרבי מלעלוב, מספרים עליו שהוא מחולל נסים ונפלאות, אולי כדאי שתגשי אליו והוא יעזור לך.

זיק של תקנה נצת בעיני האשה, מיד נסעה בבילה לתל אביב, התפרצה אל חדרו של הרבי בזעקות נוראות ובכיותיה קרעו שחקים, "רבי הושיעה נא, בני עומד למות, אנא ברח אותו שחיה".

נד הרבי בראשו במבט של חמלה וברך קצרות, "ה' יעזור", מעודדת מן הברכה שבה לבית החולים, אך למחרת חזרה שוב אל הרבי ממרת בבכי וספרה, אמנם הרופאים מביעים את פליאתם כיצד הפצוע עדין בחיים, דבר הנוגד את כל תחזיותיהם, אך המצב עדין קשה ומסכן.

אינני זזה מכאן עד שהרבי יבטיח לי שבני חיה, צעקה במר נפשה, הרבי לא רצה להבטיח אך ענה לה במלים ברורות, בעזרת ה' בנך עוד יוכל לאכל פזית מצה בליל הסדר.

היה זה בחדש אדר, ולא חלפו ימים מועטים והנס התרחש, בארץ פלא החל הבן להחלים מפציעתו לפליאת הרופאים, ובהגיע ליל הסדר פוררו לחולה פזית מצה והוא אכל ובלע פדת וכדיו, פעבר תקופה קצרה הפצוע החלים כליל וירד ממטת חליו.

כאשר בא החיל אל הרבי להודות לו על הצלתו, קבלו הרבי במאור פנים ושוחח עמו בחביבות באותה שעה התעורר בלבו לשוב אל חיק היהדות וקבל על עצמו להניח תפלין מדי יום ביומו.

בשעה שבאה אלי האשה, גלה הרבי מאחר יותר למשמשו, "ראיתי שמצבו של בנה נואש ואין תקנה לחייו, נכנסתי לעבי הקורה משום שראיתי

אוכל פרותיהן בעולם הזה והקרן קימת לו לעולם הבא.

התנא מונה במשנה גם בקור חולים והכנסת פלה ולנית המת, לכאורה תמוה, מדוע הכניס התנא הכנסת פלה בין בקור חולים להלנית המת, אלא הוא רצה לרמז לנו שאם יש חולה בבית, ורוצים שהוא יבריא ולא יבואו ח"ו להלנית המת, העצה לכך היא לקיים מצות הכנסת פלה ובזכותה יבריא החולה, לכן אם רצונו שזוגתך תבריא, תן למלמד מעריך ארבע מאות רובל כדי שיוכל להשיא את בנותיו, ואז תתרפא זוגתך ברפואה שלמה מן השמים.

הרבי מהר לקרא למלמד שישב בבית המדרש, והוא נכנס לחדר הרבי והשתומם לראות את העשיר עומד במקום וגם העשיר השתומם. הוא הוציא מצורו ארבע מאות רובל כסף והניח על שלחן הרבי. הישמח ישראל פנה אל המלמד ואמר לו, קח את הכסף ותשיא בו את בנותי, ולאותו קמפן אמר מבטיחך אני כי בעזרת השי"ת זוגתך תתרפא. וכן היה היא נרפאה לחלוטין ללא צורך ברופא ותרופה. (תולדות היטמח ישראל)

ששת ימים האכל מצות וביום השביעי עצרת לה' אלקיך לא תעשה מלאכה (טז ח)

סקרנותו של המשמש של הרה"ק רבי משה מרדכי מלעלוב זיע"א גברה, כבר תקופה ארכה שהוא מבחין בשלוש נשים שאינן שומרות תורה ומצות המגיעות בקביעות אל הרבי, בקורן אצל הרבי היה בעיניו לפלא, ובהזדמנות הראשונה כשהגיעו שוב לבקור, נגש אליהן ושאל לפשר בואן.

נענו לו הנשים וספרו בתם לבם כי שלושה אחיות הן, ובזכות ברכתו הקדושה של הרבי ארע נס גדול לבנה של אחת מהן, הדבר הביא אותן לשנות את ארץ חייהן, והן נמצאות עתה בתהליך של התקרבות לתורה ומצות.

בנה של אחת האחיות שהתגוררה בחיפה, שרת בצבא בחיל השריון, באחד הימים כשערכו אמונים בשטח פתוח עלה הטנק שבו נסע על מוקש והתפוצץ, רסיס פלדה שסע את גרונו וקרע את צנור הושט, והוא הבהל לבית החולים כשהוא פצוע קשה ומצבו קריטי.

ההורים שהבהלו למטתו שמעו בחרדה מפי הרופאים שעליהן להתכונן לגרוע מכל, האם נתקפה בהיסטריה

פרשת ראה

ואתן הודאות ושיר אזמרה

אילו היה סעיד, הגוי המרוקני, יודע את האמת לאמתה על מצבו הכלכלי של רבי דוד בן חסין, פייטנה הנודע של יהדות מרוקו לפני כמאתיים וחמישים שנה והנודע לתהילה בקובץ שירתו 'תהלה לדוד', דומה כי הסיפור כלל לא היה מתרחש.

שנת תפ"ז, השנה שבה נולד רבי דוד בן חסין, הייתה גם שנת מותו של הסולטן "מולאי איסמעיל". אם במשך שנות שלטונו של הסולטן הייתה מרוקו מצויה בסדר שלטוני ובמוראה של מלכות, הרי שעם מותו נכנסה מרוקו לסחרור של ממש, לתקופה של אנרכיה ומלחמות של ירושה עקובות מדם.

כמו תמיד, הקרבנות החפים מפשע היו בני ישראל שכלל לא היו קשורים למריבות ולקטטות. חמושים בכלי משחית נכנסו חיילים אל העיר מכנאס, פשטו על המלאח', היא השכונה שבה התגוררו היהודים, וערכו בה פוגרום קשה מאוד, הרגו קרוב למאתיים יהודים ושדדו רכוש רב.

רבי אהרן בן חסין, אביו של רבי דוד, היה אחד מאלו שאיבדו בפרעות קשות אלו את כל רכושם. גם השנים שלאחר מכן היו טראגיות וקשות מאוד לעם המרוקני בכלל ולבני ישראל בפרט, כיון שמכות טבע קשות חזרו והכו שוב ושוב את מרוקו. השמים נעצרו, גשמים לא ירדו, והבצורת הקשה הביאה בעקבותיה רעב ומחסור נוראים, שבתורם הביאו להתפרצויות של מגיפות קשות וקטלניות שדלדלו את האוכלוסייה ורוקנו את העיר הגדולה מיושביה.

אל תוך העוני והמחסור הקשה נולד רבי דוד בן חסין, המשורר הנערץ שידע להכניס אל שיריו את נפשו הפיוטית, ובתוך מצב זה חי את חייו הצעירים. בשיריו ניתן לשמוע הד למצבם הקשה של היהודים, על חרפת הרעב ועל התופעות השליליות והרעות שבאו מחמת כך.

את פרנסו הדחוקה והמצומצמת מצא רבי דוד בן חסין, לאחר נישואיו ועם הקמת משפחתו ברוכת הילדים, במילה הכתובה. עיקר עבודתו הייתה כסופר סת"ם, והוא עסק בכתיבת ספרי תורה תפילין ומזוזות, בכתב ידו היפה והמסודר להפליא. בנוסף גם שימש רבי דוד בן חסין כמעתיק של כתבי יד לפי דרישת אלו שביקשו שיהיו להם העתקים מכתבי יד של גדולי הדורות.

במצב בו בני הקהילה היהודית במכנאס היו טרודים על המחיה ועל הכלכלה, בקשיי הפרנסה ובטרדות היום יום, לא הייתה דעתם פנויה עליהם להזמין כתיבת ספרי תורה חדשים או לבקש העתקה של כתבי ידות. ההזמנות של עבודות אלו כמעט ולא הייתה, כי אם לפי הצורך הבסיסי הנדרש בהחלט, וכך מצא רבי דוד את עצמו כשהוא כמעט מחוסר עבודה ובמצב כלכלי קשה, ולצערו גילה שאינו מסוגל לכלכל את ילדיו הרעבים ומבקשי הלחם.

טרדות הפרנסה הקשה והעניות המרודה הטרידו מאוד את רבי דוד בן חסין, והוא מתאר את מצבו במילים נוגעות ללב (בתוך שירו 'לדוד מזמור חסד ומשפט אשירה'): "זכור את עניי ומרודי כי כסף אפס, גדל הכאב ובאו מים עד נפש, הגיעו ימים אשר אין בהם חפץ, כל יום מרובה מחבירו קללתו, הגבר ראה עני בשבט עברתו".

המאזין לקינתו העצובה של רבי דוד בן חסין ישמע את מצבו הביש של המשורר הדגול שאינו יודע את נפשו מרוב צער ועגמת נפש. העדר הכסף לצרכיו הבסיסיים מביא את המשורר לקבוע דברים קשים מאוד על ימי חייו, שכל אחד מהם קללתו מרובה משל חבירו, עד שהוא מגיע למסקנה הקשה שימי חייו הם ימים שאין בהם חפץ.

אכן רבי דוד בן חסין היה איש נכבד מאוד, פייטן ומשורר בעל קומה, אך לא היה בכך כל ערובה למעמד כלכלי איתן וטוב. הפייטנות אמנם העשירה את נפשו ורוחו, אולם הותירה 'חסרון כיס' בצרור כספו המנוקב. רבים נהנו ורוו עונג וסיפוק מפיוטיו של רבי דוד, אך פרנסה לא הייתה לרבי דוד מכל פיוטים אלו.

שמו של רבי דוד בן חסין הלך לפניו ותהילתו נודעה אפילו אצל הגויים המקומיים במכנאס. אחד מאלו ששמעו על רבי דוד בן חסין היה 'סעיד', גוי מקומי, מושחת וערל לב, שמשום מה היה נדמה לו שקיימת משמעות פנינסית לכשרונו הנדיר של הפייטן רבי דוד בן חסין. על משכבו בלילות היה סעיד מפליג במחשבות ובדמיונות מופלגים על עושרו הרב של רבי דוד בן חסין, על המון מטבעות כסף וזהב, על אבנים טובים ומרגליות ועל חפצי ערך יקרים הנמצאים ברשותו.

הקנאה האיומה אכלה את לשדו של סעיד והוא לא הצליח להירגע מכך. כתולעת מכרסמת, הייתה הקנאה מחלחלת במוחו של

סעיד. מדי כמה שעות היה סעיד מוסיף לעצמו עוד כהנה וכהנה מחשבות שווא על רכוש שיש ברשותו של רבי דוד בן חסין, והשובע שיש לעשיר לא הניח לסעיד לישון.

עבירה גוררת עבירה: הקנאה המטרופת שאחזה בסעיד הביאה אותו לחשוב כיצד יוכל להעביר אליו את "הונו" של רבי דוד בן חסין. הוא החל לתכנן תוכניות עברייניות שונות ומשונות כיצד יעביר לרשותו את כספו של רבי דוד בן חסין. סעיד הבין כי הוא אינו יכול לבוא כגנב בלילה או כליסטים מזויין בצהרי היום, שכן אם יתפס, יבלה את שארית חייו מאחורי סורג ובריח. היה ברור לו כי רק תוכנית מסודרת ומפתיעה תוכל להביא אליו את רכושו של היהודי בו קינא קנאה קשה כשאלו.

לא ניסה סעיד לברר על רבי דוד בן חסין, וספק אילו היה מאמין למציאות אילו אכן היה מברר. דומה שגם אם האמת הייתה מושמעת בפניו, שרבי דוד בן חסין, הוא עני ואביון שאין בידו לפורטה אפילו שווה פרוטה, לא היה בכוחה לשכנע לעזוב את מושא קנאתו. מבחינתו של סעיד, היה רבי דוד בן חסין עשיר מופלג, וכל האמצעים היו כשרים לגזול ממנו את כספו.

כאשר התוכנית מבחינתו של סעיד הייתה ערוכה ומסודרת, הוא ידע שהמפתח להצלחת מזימתו תלוי ועומד בכך שיעלה בידו לצוד את לבבו של רבי דוד בן חסין ולשכנעו כאילו הוא ידידו הנאמן. סעיד החל להתיידד עם רבי דוד, כאילו מדובר באוהבו מימים ימימה וחיפש כל הזדמנות כדי לשוחח עמו על דא ועל הא. מפעם לפעם אף העניק לו מתנות קטנות, כאשר היה לאל ידו, כאות ידידות.

ביום מהימים הצליח סעיד לנצל את תמימתו של רבי דוד בן חסין ולשכנע אותו להסכים להזמין אותו לאכול סעודה דשנה בביתו. הדבר היה חשוד בעיניו של רבי דוד, מה גם שלא סבר שעליו לאכול יחד עם גויים, אלא שלא יכול היה לעמוד מול הפצרותיו הבלתי פוסקות של סעיד שכפה והכריח אותו לעשות כך.

סעיד הגיע לביתו של רבי דוד בן חסין, ללא הזמנה מוקדמת, ובראותו כי קדירות תבשיל שפזות על הכיריים לא נתן מנוחה לבעל הבית, וטען כי עתה הוא הזמן המתאים לאותה סעודה גדולה שכה הרבה דובר עליה. רבי דוד בן חסין ניסה עדיין להתנגד, אך

הנה לנו הפיוט המופלא במלואו בו גולל רבי דוד בן חסין בקיצור דברים את סיפורו של הנס, ועליו הוא שבנינו את הסיפור המעניין: "בשירה חדשה, לאל חי אשירה, בנעימה קדושה. בשפה ברורה. נפלאות גדולות, נשגבות נוראות, עשה רב יכולות, עמי לטובה אות, לו אשא משאות, אוביל שי למורה ואתן הודאות. ושיר אזמרה.

חסדיו אודיעם, חדשים וישנים. ארומם בקהל עם, ובמושב זקנים, בנים ובני בנים. נסיו אספרה. ימים וגם שנים, לא אשכח אזכרה.

סתר אלי היה, מצר נצרני, מאיש בא בצדיה לתוך בית מלוגי, מזג שתה ייני ויהי לו לזרא. פיתני רימני לכרות אליו כירה.

ישב בגאווותו לשתות בין משאבים, משכה סעודתו עד צאת הכוכבים. שכב מעצבים עד הגבר קרא. וצרים נצבים ועומדים השערה. נגזלה שינתי, מעיני נדדה, כי פחד פחדתי לבשתי חרדה כי פחים ומצודה, ושוחה לי כרה. לולי האל פדה, חרפה לבי שברה. דבר לעומתי בהפיגו יינו ואמר: גבתי, לקחתי ממנו. די נשבע בימינו, ימינא דשקרא, להפרע הונו, על אחת עשרה.

חי מעוז ומגדול הכה בסנוורים מקטון עד גדול, סובבים השומרים, מעל ראשי הרים את עול השררה, האיר לי מאורים בקדרותא דצפרא. זבחי תודה אזבח, פרים אשלמה, אתן שיר ושבח לאל שוכן רומה, היה לי לחומה, ולמחסה וסתרה, מזעם וחמה, ועברה וצרה".

על הפסוק (דברים יב י'): וְיַעֲבֹרְתֶם אֶת הַיַּרְדֵּן וְיִשְׁבְּתֶם בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֵיכֶם מְנַחֵל אֶתְכֶם וְהָיִיתִי לָכֶם מִקַּל אֲבוֹיְכֶם מִסְבִּיב וְיִשְׁבְּתֶם בְּטַח, פירש הרה"ק רבי משה יחיאל מאזורוב זיע"א בספרו 'באר משה': בוא וראה שהכתוב רומז כאן מה שעיינו רואות כיום, שהרי לכאורה תמוה כפל הלשון: כי מאחר שכבר נאמר 'והניח לכם מכל אויביכם מסביב', אם כן, הרי ברור שבשעה שאין אויבים אזי יושבים בטח, ולמה חזר והוסיף 'וישבתם בטח'. אמנם הכוונה היא, שהישיבה בטח היא רק אם השי"ת בעצמו הוא שמניח מכל האויבים, ולא כשהתגברות על האויבים היא מעצמם בדרך של מלחמה, כי כשהישועה וההצלה היא בהתגלות ממנו יתברך, 'והניח לכם מכל אויביכם מסביב', אזי אין כל מורא ופחד של מלחמה וסכנה מחודשת, 'וישבתם בטח', יכולים לשבת במנוחה והשקט ללא כל חשש מכל אויביהם של ישראל.

פרצופו האמיתי של סעיד התגלה בבת אחת לרבי דוד בן חסין שלא ידע את נפשו מול עלילת השקר שטווה עליו סעיד. הוא ניסה להצטדק ולטעון כי זהו שקר וכזב, אלא שסעיד שלף את 'נשק יום הדין': הוא עמד וכשיד ימינו על ליבו נשבע כי כל דבריו אמת וצדק! רבי דוד בן חסין ידע היטב כי אצל בתי המשפט במרוקו יש תוקף לשבועתו של מוסלמי כהוכחה לאמת מוחלטת.

עוד סעיד חוזר על טענותיו, הוא החליט להוסיף תביעה חדשה: וכי דומה עליכם שדי יהיה בכך שהיהודי יחזיר לי את הכסף שגנב ממני?! בוודאי שלא! העונש המתאים ליהודי על גניבה כזאת היא שעליו לתת פי עשרה ממה שגנב. וכאן הצהיר סעיד את סכום העתק שהוא תובע מרבי דוד בן חסין.

רק בדיעבד התברר לרבי דוד בן חסין הנס הגדול שאירע לו באותם רגעים. במסגרת המזימה שתוכננה מראש, סיכם סעיד עם קבוצת עבריינים ערביים שתעמוד הכן ותמתין לרגע האמת בו הוא יזעיק אותם לעזרתו. הם כביכול יבקשו את הצדק וישדדו את רבי דוד בן חסין מכל כספו. תמורת השתתפותם בשוד הגדול הבטיח להם סעיד שהם יקבלו אחוזים נכבדים מתוכו.

העבריינים שהמתינו סמוך לביתו של רבי דוד בן חסין, כאילו הוכו בסנוורים מגדול ועד קטן ולא הגיבו כלום לצעקותיו של סעיד. סעיד שידע כי הוא כשלעצמו חסר כל תועלת הרים את קולו, בחושבו שישנים הם חבריו ועליו לעוררם, אלא שאיש מהם לא הגיע לעזרתו.

עם אור הבוקר הסתיים האירוע כשאנשי השיטור המקומי הגיעו למקום ולקחו יחד עימם את סעיד. בחקירה הצולבת שעבר סעיד, למרות שבועתו הנחרצת, הובררה תוכניתו הזדונית ושיתוף הפעולה עם אותם עבריינים נקלים. סעיד קיבל עונש כבד ורבי דוד בן חסין יצא בראש מורם כשהוא נותן שיר ושבח לבורא עולם על נס ההצלה שעשה עמדו.

סיפור זה גוללנו ערוך על פי הפיוט המיוחד אותו כתב רבי דוד בן חסין כשבח וכהודאה על הנס הגדול שנעשה עמו כשניצל מידו של אותו גוי שביקש לשדוד את כספו. בדברי הפתיחה לפיוט כתב רבי דוד בן חסין: "פיוט יסדתי על נס שנעשה לי עם גוי אחד שהייתי בסכנה על ידו, לולי השם שהיה לי. נועם 'אני לאל דעות'. סימן: 'בן חסין דוד חזק'."

סעיד טען שסירובו הוא פגיעה בו ובכבודו. למעשה, סעיד נהג מנהג בעל הבית ועשה דין לעצמו, התיישב על יד השולחן, החל לקשקש במזלג ובסכין, כשהוא תובע בפה שיגישו לו את האוכל. כשרבי דוד נאלץ על כרחו להגיש לו את הארוחה, הושיט סעיד את ידו לארון שבפינת החדר, שלף משם בקבוק יין משובח, כזה האסור לו בשתייתו על פי דתו המוסלמית, והחל לשתות כוס אחר כוס בתאוה רבה.

אם דימה רבי דוד בן חסין שהאורח הבלתי רצוי, סעיד, יסיים את אכילתו ושתייתו ויעזוב את ביתו, התברר לו כי הוא טועה בהחלט. האירוח בביתו של רבי דוד בן חסין מצא חן בעיניו של סעיד, האוכל היה טעים לחיכו ובקבוקי היין שעוד המתינו בארון קרצו לו להמשיך לשתותם. סעיד שהחל את סעודתו בשעות הצהריים המוקדמות, משך את הסעודה עד לאחר זמן צאת הכוכבים.

קעת המתינה לרבי דוד בן חסין הפתעה נוספת: סעיד שכבר היה שיכור לחלוטין, ניסה לעמוד על מקומו, אך לא הצליח ללכת אפילו פסיעה אחת. השיכור התנווד מצד לצד וצעק לרבי דוד שיכין לו מקום שינה, שכן הוא אינו מסוגל ללכת לביתו. לא הייתה לרבי דוד בן חסין כל ברירה אחרת, ועל כרחו נאלץ להתקין מיטה ומצעים בפינת החדר. עד מהרה, נחרותיו הקצובות של סעיד השיכור נשמעו עולות בחלל הבית.

מזלו של רבי דוד בן חסין חזה כי דבר מה אינו כשורה. שנתו נדדה עליו והוא לא הצליח לתת שינה לעיניו מרוב דאגה. בתוך ליבו הרגיש רבי דוד כי ביקורו של סעיד בביתו, הסעודה אותה כפה עליו להגיש לו, היינות ששתה בביתו, ושנת הלילה העמוקה אותה הוא ישן כעת, כשהוא שיכור לחלוטין, עתידיים להסתיים שלא בטוב. הלואי ואטעה, הרהר רבי דוד לעצמו, ואין כאן מזימה מתוכננת היטב להפיל אותי בפח ולהביא לי רעה תחת הטובה שגמלתי עימו.

בשעת לילה מאוחרת נחרד רבי דוד בן חסין לשמוע את סעיד מצווח ככרוכיא וצורח בקול מר: הצילו, הצילו. היהודי, דוד בן חסין, גזל את כספי והשאיר ריק בחוסר כל.

העוברים ושבבים ששמעו את צעקותיו של סעיד הגיעו למקום במהירות רבה ושמעו את סעיד מגולל סיפור בלהות: היהודי השקה אותי לשכרה כדי שאשקע בשינה עמוקה והוא יוכל לגזול את כספי. הנה ארנקי היה בכיסי, מלא בשטרות כסף, וכעת הוא נעלם ואיננו. בתוך שנתי, שלף היהודי את הארנק והחביאו.

מלוך יקרוך ויהושים נלאים מלוך
מדברות קדשו ותורתו של
רבי דוד חי אביהצירא שליט"א

מִירְתָּא

חֻזְרָא

חֻזְרָא דְאִזְרִייתָא יְסוּד חֲדָשׁ וְנִפְלֵא עַל הַפְּרָשָׁה

תרי"ג עצות ליראת ה' ואהבתו

עשה מעוררת לפי שורשה שפע גנוז ברכות ישועות וחסדים מן השמים, וכן ההימנעות מלעבור על מצות לא תעשה מונעת השפעה לכוחות הרע והסטרא אחרא, כי הכל תלוי במעשיהם של ישראל וכמו שכתוב (להלן ל טו) 'ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המוות ואת הרע'.

ישראל, וכדי לזכות בהם לחיי העולם הבא. והוסיף בקדושת לוי (פסח ד"ה חכם) שמקרא מלא הוא, 'למען תלמד ליראה את ה' אלקיך כל הימים, שכל התורה והמצוות הן בכדי לבוא על ידיהם ליראת הרוממות ואהבת ה'.

ובבני יששכר (חודש ניסן מאמר ד דרוש ז) כתב שזו היא סגולת המצוות שהם עצות לבני ישראל לפתוח על ידיהם שערי ברכה וטובה, כי כל מצות

וְאָכַלְתָּ לִפְנֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר לְשָׁכֶן שָׁמוּ שֵׁם מַעֲשֵׂי דַּנְּגָה תִירְשָׁה וְיִצְהָרָה וְכִכְרַת בְּקִרְךָ וְצִאנְךָ לְמַעַן תִּלְמַד לִירְאָה אֶת ה' אֱלֹקֶיךָ כָּל הַיָּמִים (יד כג).

איתא בזוהר הקדוש (יתרו פב) שתרי"ג מצוות הם תרי"ג עצות שנתנה התורה אדם להיטיב בהם דרכיו, כדי להידבק על ידיהם בשכינה הקדושה, שתהיה השכינה שורה ומתהלכת בקרב בני

מִילְתָּא דְפִלְיָאָה

כח התורה להפוך קללה לברכה

שהתורה כוללת בתוכה גם קללה וברכה, והיינו שבדברי התורה נותן לפנינו גם ברכה וגם קללה, וכן האדם כולל בתוכו טוב ורע, רוחניות וגשמיות, ולפיכך פותחת התורה בלשון קללה כדי לתת כוח להפוך את הקללה לברכה, ועל ידי התורה זוכה גם האדם להפוך הרע שבו לטובה ולברכה.

במתן תורה ניתן לתחתונים הכוח לעורר את העליונים

והנה קודם מתן תורה לא היה ביכולת האדם להפוך הרע לטוב, כי עדיין לא ניתן הכוח בתחתונים לעורר במעשיהם השפעה מהעליונים, והיתה בריאת העולם באיתערותא דלעילא ללא התעוררות התחתונים בבחינת 'עולם חסד יבנה', שהתעורר נחת רוח במרום ממה שעתידיים ישראל לקיים תורה ומצוות בעולם, וכן נמשך קיום העולם בחסד הבורא עד למתן תורה, ולכן לא נברא העולם אלא באות ב"ת הרומזת לברכה, כי עדיין לא היה בכוח התחתונים להפוך את הקללה לברכה, אמנם כשבא ליתן תורה לישראל פתח באות אל"ף כדי שיהפכו ישראל את הקללה לברכה, כי במתן תורה ניתן הכוח בידי האדם שיהיו מעשיו משפיעים בעליונים, וכן יהיה ביכולתו להפוך הרע שבקרבו לטובה בכוח התורה.

(משלי ג טו) 'ה' בחכמה יסד ארץ' וגו', למחר אני בא ליתן תורה בסיני ואיני פותח תחלה אלא כך שנאמר (שמות כ ב) 'אנכי ה' אלקיך'.

ויש להבין דברי חכמים, אם מתחילת בריאת העולם לא פתח באל"ף משום שיש במשמעה 'ארירה', מדוע כשפותח בסיני כן ניתן לפתוח בלשון 'ארירה'. פירש **רבי שלמה קלוגר ע"ה באמרי שפר** (י"ש בראשית) כי אכן העולם מצד עצמו אינו יכול להתקיים באות אל"ף כדי שלא יתעורר כוח הארור, אבל עשרת הדברות פותחים באות אל"ף 'אנכי', כי התורה יש בה כוח להפוך הקללה לברכה, וזהו שאמרו חז"ל שהיתה האות אל"ף קוראה תיגר על שלא נברא בה העולם, ואמר לה הקב"ה שעשרת הדברות יפתחו באות אל"ף, כי מכיון שניתנה התורה ניתן בה הכוח להפוך את הקללה לברכה ואת הדין לרחמים.

עבודת האדם להפוך הרע שבו לטוב

אמנם עדיין קשה, הגם שבכוח התורה אפשר להפוך את הקללה לברכה, מכל מקום הרי היה יכול לפתוח את התורה באות ב"ת שהיא בעצמה לשון ברכה, ולא לפתוח באות אל"ף ולהפוך את הקללה לברכה בכוח התורה. ונראה לומר על פי הפסוק שלפנינו **ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה**

ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה (י"א יו).

יש לבאר בזה על פי מה שאמרו חז"ל (ירושלמי חגיגה פ"ב ה"א) במעשה בריאת העולם שפותח באות ב"ת 'בראשית ברא', ואמרו חז"ל, לפיכך פתח באות ב"ת ולא באות אל"ף, כי ב"ת לשון ברכה ואל"ף לשון ארירה, ועל ידי שנברא בלשון ברכה יהיה לו יותר קיום מאשר אילו היה נברא באל"ף הרומז לקללה. ומבואר כאן הכח הגדול הטמון באותיות הקדושות, שבהם נבראו שמים וארץ, כמבואר בעומק דברי חז"ל (זוהר תרומה קסא). אסתכל באורייתא וברא עלמא, ולעולם האותיות הללו מחיות ומקיימות את כל העולמות, ולכל אות יש כח לעצמה לטוב ולמוטב, ולכן דדקדק לפתוח באות שיש בה ברכה ולא קללה.

בכוח התורה מהפכים הקללה לברכה

והנה במדרש אמרו (ב"ר א י): אמר ר' אלעזר בר חנינא בשם ר' אחא, עשרים וששה דורות היתה האל"ף קורא תיגר לפני כסאו של הקדוש ברוך הוא. אמרה לפניו, רבונו של עולם אני ראשון של אותיות ולא בראת של עולם, אמר לה הקדוש ברוך הוא העולם ומלואו לא נברא אלא בזכות התורה, שנאמר

ברזא דאח"ד רמזים נפלאים על סדר הפרשה

בכוח העבודה זוכים להמשיך תוספת נשמה

שְׁמֹר וּשְׁמַעְתָּ וגו' (יב כח).

הנראה לבאר בזה, כי כל יהודי זוכה לקבל בשעת לידתו נשמה טהורה המסייעת בידו לעבודת ה', ובכוח הנשמה זוכה להשיג השגות גבוהות בתורה הקדושה ובקיום המצוות. ולא עוד אלא שכל התעלות האדם בעבודת ה' היא לפי ערך מעלת נשמתו, והאדם אינו מחויב להישאר תמיד באותה מדרגה, כי כפי מה שהוא מתייגע לזכך עצמו, כך זוכה להמשיך על עצמו נפש רוח ונשמה גבוהים יותר, ובזה ניכרת מעלת האדם על פני בעלי חיים, כי כל בעל חי מיד בשעת לידתו הרי הוא משיג את הכוחות הראויים לו, וכמו שנרמז בדברי חז"ל (ב"ק סה:): שור בן יומו קרוי שור איל בן יומו קרוי איל, ואינו מוסיף חכמה ושכל יותר מכפי שהוא בשעת לידתו, אבל האדם יש לו מעלה נכבדה זו שהוא הולך ומחכים מזמן לזמן, וכן הוא זוכה לקנות בעצמו תוספת נפש רוח ונשמה לפי מעשיו.

בתחילה אינו ראוי כי אם לנפש טהורה, וכשמוסיף עוז ותעצומות בעבודתו זוכה להמשיך לעצמו רוח חיים, ואם מוסיף בעבודתו נותנים לו נשמה קדושה, וזו שבח מעלתו, שבכוח מעשיו זוכה לקנות לעצמו את הנשמה הקדושה, וכך יכול להוסיף ולהתעלות מדרגה אחר מדרגה, מעולם לעולם עד למדרגות גבוהות ועליונות. וכשזוכה להוסיף ולהתעלות אזי משפיעים לו נפש רוח ונשמה מצד עולם האצילות, וזוכה להיות נקרא בן להקב"ה, ועוד יכול לזכות להמשיך על עצמו נשמת חיים עד שיזכה להשראת שם הוי"ה בשלמות ולתקן עצמו בדיוקן של מעלה. ואין שיעור כמה מדרגות יכול להשיג במעלות רוממות הנשמה, כמו שנרמז בפסוק (קהלת ו ז): 'הנפש לא תימלא' ודרשו חז"ל (ויק"ר ד ב) לפי שהיא מן העליונים, ואין קץ ושיעור להתעלותה בעבודת האדם, וגם זה מפלאי הקב"ה שהוא צר צורה בתוך צורה (ברכות י:), ונתן בנפש האדם יכולת להשיג כמה מדרגות גבוהות זו למעלה מזו, והכל לפי ערך מעשיו וגיעתו.

גם מי שנשמתו פחותה יכול לזכות ולהגביה נשמתו

ולא זו בלבד מי שזכה בשעת לידתו לנשמה זכה וטהורה - שיכול בעבודתו להוסיף קדושה על קדושתו, ומן השמים מגביהים נשמתו לעולמות עליונים, ונותנים לו חלק בקדושה נשגבה עד אין קץ - אלא אפילו מי שלא זכה לקבל כי אם נפש פחותה ונמוכה שאין למטה ממנה, ומצד עצמו כמעט שאינו ראוי לשום השגה רוחנית, גם הוא יכול בעבודה וגיעה להפך עצמו מן הקצה אל הקצה, וכפי גיעתו בזיכרון החומר יסייעו לו מן השמים, להעלותו מדרגה אחר מדרגה, ולהשפיע עליו שפע קודש בבחינות נפש רוח ונשמה [אור החיים (ויקרא כב יב). וכמו שכתב באגרא דפרקא (אות כט), שהבעל שם טוב הקדוש אמר על הרה"ק רבי יצחק מדראהביטש זלה"ה, שמן השמים לא נתנו לו כי אם נפש פחותה ושפלה אשר כמעט ולא היתה פחותה ממנה בדורו, והוא בעבודת קדשו זכה להגביה אותה למעלת התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי. ובזה יובנו דברי התנא דבי אליהו (אליהו רבה פכ"ה) שחייב אדם לומר מתי גייעו מעשי למעשי אבותי, כי יש בכוח האדם להגביה נשמתו עד אין שיעור (אגרא דפרקא שם)].

בכוח השמירה זוכים לשמיעה גבוהה יותר

ובזה פירש הרה"ק רבי יהושע מבעלזא ע"ה את דברי הפסוק שמור ושמעת את כל הדברים האלה, ולכאורה ראוי היה להקדים את השמיעה לשמירה, כי איך אפשר לשמור קודם שנשמע את הדברים. רק פירוש הדברים הוא כי כל אדם אינו יכול להשיג יותר מכפי שורש נשמתו, ורק בכוח גיעה התורה זוכים להגביה הנשמה לשורש גבוה יותר, ועל זה נאמר שמור היינו שתקיים את מצוות ה' ותיגע עצמך בתורה, ועל ידי כן תזכה לושמעת באופן נעלה יותר.

בכל יום זוכה להתעלות יותר מיום האתמו

והנה בכל יום ויום זוכה עובד ה'

להתחדשות נשמתו בבחינה מעולה מיום האתמו, וכפי גיעתו במהלך היום להיזהר ולהישמר מן הכיעור ומן הדומה לו, לשמור רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו בטהרה בלי שום פניות כי אם 'בלתי לה' לבדו, כך קודם השינה הוא מפקיד נשמתו בידי בוראה, וזו תכלית וצורך השינה כדי לזכות להתחדשות המוחין בכל יום, כמו שכתב במאור ושמש (פר' שלח ד"ה עוד על פסוק): כשהולך לישן יתפלל וימסור נפשו בפקדון להשי"ת כשאומר (תהלים לא ו) 'בידך אפקיד רוחי', ויכוין להפקיד רוחו ונשמתו בתוך שאר נשמות ישראל כדי שיהיה לו למחר מוחין חדשים, כידוע באריכות מזהר הקדוש ומשאר ספרי הקודש, ובזה מרים גם כן השינה שיהיה גם כן קודש כמו שפועל בתפילה.

והקב"ה הנאמן בפקדונו מחזירה לו למחר כשהיא נקיה ומצוחצחת מכל הבלי העולם הזה, והתחדשות הנשמה בבוקר במוחין והשגות מחודשים נותנת לאדם כוח להתעלות בכל יום, ולהשיג הארות חדשות שלא זכה להם עד לאותו יום, וכך הוא זוכה להיות מוסיף והולך מיום ליום, כמו שנרמז בדברי חז"ל (רש"י להלן כו טז) בכל יום יהיו בעיניכם כחדשים.

בכוח האדם להשיג יותר מכפי חלקו

ואפילו אם בשעת לידת האדם נגזר עליו למעט חלקו בחכמת התורה, וכגון שנגזר עליו להיות טיפש ולא חכם, מכל מקום אין לך דבר העומד בפני הרצון, ובכל דבר הנוגע לעבודת ה' אין שום דבר המונע את האדם, כי התורה הקדושה ירושה היא לנו מאבותינו, וכל יהודי יש חלק בתורה ואות מיוחדת בתורה. ואפילו אם אין לו כי אם חלק קטן בתורה, הרי על זה אמרו (אבות פ"ד מט"ז) התקן עצמך ללמוד תורה שאינה ירושה לך, ועל ידי שיכין עצמו בעמל וגיעה יזכה לקבל יותר מכפי חלק ירושתו, כי בהשגת התורה אין החכמה תלויה בטבע האדם ובחלקו, אלא איזהו החכם הלומד מכל אדם (שם מ"א), וגם אם רואה שאין בכוחו להחכים מעצמו ילמד מאחרים שיחכימו אותו מחלקם.

כל מצוה חיונית להשלמת נפשו לעולם הבא

בעת תחיית המתים יתגלה לעין כל הפושע במצוות ה' על פי חסרון איבריו

בהמשך לדברי הגר"א שהחבלה תימצא לנצח בנפשו באיבר שפשע בו נגד רצון השם יתברך, מוסיף החפץ חיים לבאר הפסוק על נכון, דהיינו שלבסוף יתפרסם הכל לעיני כולם, שכן כאשר יקום לעת התחיה ויהיה בעל מום באיזה איבר או שיתקלקל לו איזה גיד מגידו [ובספרו חומת הדת (פ"ח)] הביא שעל אף שאמרו חז"ל שלעתיד לבוא לעת התחיה כל הבעלי מומים יתרפאו, אולם בשעת קימתם לתחיה יעמדו במומם כדי שכל האנשים שהיו בעירו ובדורו יכירו כי הם האנשים שמתו, ואחר כך ירפאם השם יתברך ברחמיו ובחסדיו. ונמצא לפי זה שלעתיד לבוא יהיה גילוי ההשגחה נורא מאד, שכל הבעלי מומים שמתו יתרפאו כולם בחסד ה' ויהיו שלמים, ואותם האנשים שביטלו מצוות ה' במזיד ולא רצו לקיימן הם יקומו בחסרון איברים שבהם לא קיימו המצוות], כל הרואהו יתבונן איזה מצות עשה או לא תעשה עבר האיש ההוא בשאט נפש, וזהו 'סוף דבר הכל נשמע'. וכמה יתמרמר האדם אחר כך כשיתגלה לכולם גודל המרותו בהשם יתברך ובמצוותיו, וכמה קלון וכלימה יסבול על ידי זה לנצח, ועל כן אמר 'את האלהים ירא ואת מצוותיו שמור', 'כי זה כל האדם', כלומר, כי משמירת המצוות בימי חייו יבנה כל האדם לעתיד.

וזה לשון האור החיים הקדוש (שמות כג יג): 'ובכל אשר אמרת' וגו' טעם אומרו 'ובכל וגו' תשמרו, ולא אמר וכל אשר וגו' תשמרו, יכוין לומר על דרך אומרם ז"ל כי מנין מצות עשה הם רמ"ח כנגד רמ"ח אברים של אדם, וש"ס לא תעשה הם כנגד ש"ס גידיו, והוא מה שרמז שלא יאמר אדם אקיים כך וכך מצוות, ויספיקו לשמירתי, לזה אמר 'ובכל אשר וגו', פירוש בכל המצוות תהיו נשמרים, ובחסרון אחד מהם.

מלובש מלמעלה איבר הגוף המכונה כנגד האיבר ההוא כמו הבגד על הגוף. וכנגד זה נתן לנו הקדוש ברוך הוא רמ"ח מצוות עשה וש"ס מצוות לא תעשה, והם מחולקים נגד האיברים והגידים, שיש מצוה שתלויה ביד ויש מצוה שתלויה ברגל ושאר איברים, וכדאיתא במדרש (ילקוט משלי רמז תתקלז) כאילו כל מצוה שבתורה אומרת לאיבר המכוון נגדה עשה בי מצוה שבשבילי תזכה לעתיד לבוא. וכשאדם מקיים בעולם הזה איזה מצוה באיזה איבר, שורה לעתיד לבוא אור ה' על אותו איבר ואותו אור הוא המחיה את האיבר ההוא. ומזה יתבונן כל אדם איך שצריך להיות זהיר בכל תרי"ג המצוות בכל כוחו בימי חייו, כי הם הם הממשיכים חיותו לנצח באיברי גידי נפשו. ועל פי זה מבאר החפץ חיים כונת המפרשים כפשוטו בפסוק 'וחי בהם' לעולם הבא, כי לא כתיב בפסוק 'וחי עבורם' אלא 'וחי בהם', להורות לנו שאור המצוה גופא היא חיות האדם לעתיד לבוא.

תמצית כל ספר קהלת לשמור כל מצוות ה' כי הם כללות האדם

ושלמה המלך ע"ה החכם מכל אדם חותם ספרו ואומר בסוף קהלת (יב יג) 'סוף דבר הכל נשמע, את האלהים ירא ואת מצוותיו שמור, כי זה כל האדם'. וביאר האלשיך הקדוש (שם) ששלמה המלך מסכם את ספרו קהלת ואומר כי מסקנא דמילתא שאין כמו האיש הדבוק בעבודת השם, ועל כן 'את האלהים ירא' אלו מצוות לא תעשה, 'את מצוותיו שמור' בקום ועשה הם מצוות עשה, 'כי זה כל האדם', כלומר המצוות לא תעשה ועשה הם כללות האדם, כנגד רמ"ח איבריו וש"ס גידיו, נמצא שכל האושר כלול בו כי בהם יתקדש כולו, וכמו שמברכים 'אשר קדשנו במצוותיו'.

שְׁבַשְׁעַת פְּטִירְתוֹ שֶׁל אָדָם אֵין מְלוּיָן לוֹ לְאָדָם לֹא כֶסֶף וְלֹא זָהָב וְלֹא אֲבָנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת, אֲלֵא תוֹרָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּלֶבֶד, שְׁנֵאמַר, בְּהִתְהַלֵּךְ תִּנְחָה אוֹתְךָ בְּשִׁכְבְּךָ תִּשְׁמֹר עֲלֶיךָ וְהִקִּיצוֹת הִיא תְּשִׁיחָה, בְּהִתְהַלֵּךְ תִּנְחָה אֹתְךָ, בְּעוֹלָם הַזֶּה, בְּשִׁכְבְּךָ תִּשְׁמֹר עֲלֶיךָ, בְּקִבְרְךָ, וְהִקִּיצוֹת הִיא תְּשִׁיחָה, לְעוֹלָם הַבָּא, (אבות פ"ו, מ"י).

גם החיות הנצחית ושלמות איבריו של כל איש ישראל לעתיד לבוא בתחיית המתים תלוי בו ובמעשיו בקיום מצוות השם יתברך בעודו בחייו. וכתב על כך החפץ חיים ע"ה (הקדמה לספרו שמירת הלשון) דברים נוראים, בהקדם ביאורו הידוע של הגאון מוילנא ע"ה על הפסוק (משלי יג יג) 'בז לדבר יחבל לו', כי יש רמ"ח איברים באדם וכנגדן רמ"ח מצוות עשה (מכות כג), וכן כל דבר יש לו כח חיוני מן המצוות, ולכן הבז לשום דבר מצוה הוא מחבל את עצמו כי הוא נעשה חסר מכח החיוני מאותו דבר, 'וירא מצוה הוא ישלם', אבל הירא מלעזוב שום מצוה ורואה לקיים כל דבר יהיה שלם בכל איבריו, עד כאן דברי הגר"א.

ועל פי דבריו פירש החפץ חיים ע"ה את הפסוק (דברים לב ה) 'שיחת לו לא בניו מומם', בהקדם פירוש רש"י שבעוונות שעושים משחיתין לעצמם ולא לו, וביאר הכוונה כפשוטו, שבסוף נעשים בעלי מומין על ידי העוונות, דהיינו, אם נעשה בעינינו הפקר איזו מצוה, חס ושלום, לבסוף נעשה בעל מום באותו אבר המכונה נגד המצוה ההיא.

רמ"ח איברים וש"ס גידים הגשמיים הם רק לבוש לרמ"ח וש"ס של הנפש

בביאור העניין הרחיב החפץ חיים (שם) על פי מקרא מפורש (איוב י יא) 'עור ובשר תלבישני ובעצמות וגידים תשכנני', הרי שקרא הכתוב לעור ובשר וגידים ועצמות רק בשם לבוש וסכך, כי עצם האדם הוא הנפש אשר בקרבו, ועל כל איבר ואיבר של הנפש

ספרי החסידות המבוארים

לזכות עופר פנחס בן צילה שיחי' · קרן בת רונית שתחי' טל
 אדמונד שיחי' בן איזה · רונית בת ינינה יעל · בנימין בן אסתר כל יוצאי חלציהם שיחיו
 להצלחה רבה ומופלגה בכל מעשה ידיהם, ולאריכות ימים ושנים טובות מתוך בריאות ונחת
 לעילוי נשמת צילה בת דורה צביה ומאיר ע"ה ·

להצטרפות חייג עכשיו: 1800-22-55-66 והגליזין בדרך אליך

You can now subscribe and get journal delivered to your door.
 Call 718-407-2479 or email otzarpninei@gmail.com